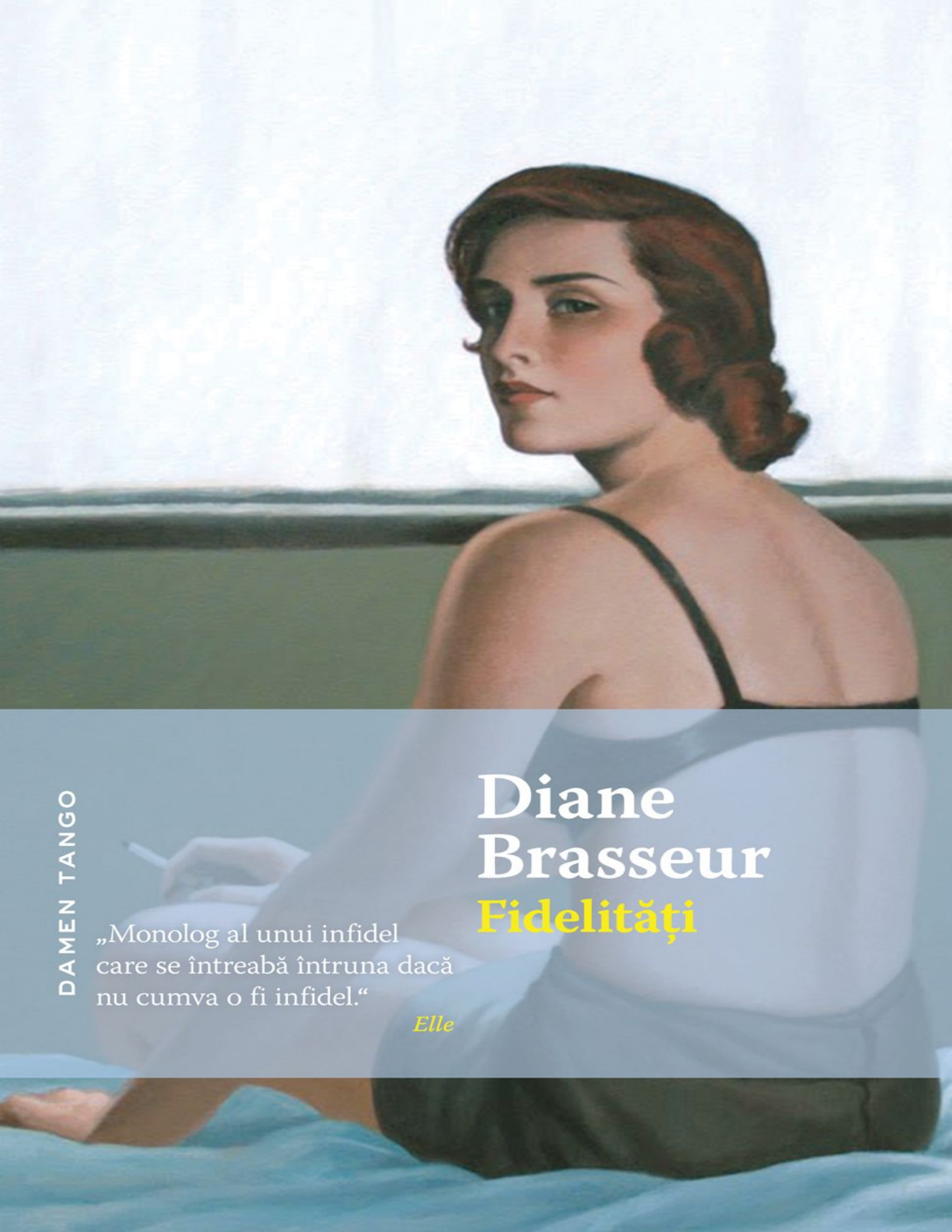

DAMEN TANGO

Diane Brasseur

Fidelități

„Monolog al unui infidel care se întreabă întruna dacă nu cumva o fi infidel.“

Elle

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

Diane Brasseur, franco-elvețiancă, s-a născut în anul 1980. Și-a petrecut copilăria la Strasbourg și a studiat mai întâi în Anglia. După aceea a urmat studii de cinema la Paris, devenind scenaristă. A colaborat, printre alții, cu Albert Dupontel, Olivier Marchal și Abd Al Malik. *Fidelități* este romanul său de debut și a fost foarte bine primit de cititori. A doua carte pe care a publicat-o este *Je ne veux pas d'une passion* (2015).

Diane Brasseur
Fidelități

traducere din limba engleză
Doru Mareș

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRASSEUR, DIANE
Fidelități / Diane Brasseur; trad.: Doru Mareș. - București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-551-3
ISBN epub: 978-606-758-587-2
ISBN mobi: 978-606-758-588-9

I. Mareș, Doru (trad.)

821.133.1-31=135.1

Diane Brasseur
LES FIDÉLITÉS
©Allary Éditions, 2014
Published by special arrangement with Allary Éditions in conjunction with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency and co-agent Livia Stoia Literary Agency.

© Nemira 2016
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Redactor: Gabriela RIEGLER
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Mihaela STAN, Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Fidelități

Nu vreau să îmbătrânesc.

Nu vreau să-mi apară pete maronii pe mâini, nu vreau să-mi atârne vreun muc din nas fără să-mi dau seama, nu vreau să-mi rog interlocutorul să repete ceea ce tocmai a spus, făcându-mi palma cornet în dreptul urechii, ca pe o cutie de rezonanță. Nu vreau să uit numele vreunui oraș prin care am fost, nu vreau să mi se scoale mai rar, nu vreau să mi se ofere locul în autobuz, chiar dacă eu îl ofer pe al meu, chiar dacă îmi sfătuiesc fiica să o facă și ea. Nu vreau să mă gândesc senin la moarte.

Am cincizeci și patru de ani și, de un an încoace, îmi înșel nevasta cu o altă femeie, cu o femeie mai tânără decât mine, cu o tânără care are cu douăzeci și trei de ani mai puțin decât mine.

Aș vrea să greșească aceia care își zic: „Ei și? Astea sunt lucruri normale după nouăsprezece ani de căsnicie."

Aceia care empatizează cu mine, fiindcă s-au aflat și ei în această situație, aceia care încearcă o explicație psihologică.

Aș vrea să îi împiedic să facă următorul calcul: „Ce vârstă vei avea când ea va împlini treizeci și șapte de ani?“

Aș vrea să greșească aceia care stăruie cam prea mult cu privirea spre noi pe stradă, în parc, la restaurant.

Aceia care îmi adresează un zâmbet complice și viril, de parcă m-aș afla la volanul unei mașini superbe. Nu m-aș mira dacă zilele astea mă voi alege cu o bătaie amicală pe spinare.

Cum arată amanta unui bărbat căsătorit?

E frumoasă, e tânără, e ușor vulgară.

Și are un apetit sexual insațiabil.

E fragilă și nu are încredere în ea.

Nu se mărită, preferă să fie cu un bărbat căsătorit.

Dotat acum cu un radar, parcă, aud în conversațiile din cafenele sau de la vreo cină tot ceea ce aș fi putut spune și eu mai înainte.

Fiindcă a ajuns să fie o adevărată obsesie, toate cuplurile spre care îmi îndrept privirea sunt ilegitime. Dacă mă uit la un bărbat care sărută pasional o femeie în avion, gândesc: „Nu e nevastă-ta.“ Observ cuplurile care se îmbrățișează seara, târziu, pe peronul de la metrou. Prea se țin de mult în brațe ăia doi, ca să nu se afle în plină interdicție.

Și mi-i imaginez pe soții lor.

Nu-mi place cuvântul „amantă“. Îl asociez cu vorbitul pe nas al colegilor mei din școala primară.

Am o *amant*ă, am o *legătur*ă. Sunt *infide*l.

O repet în minte, de mai multe ori pe zi, ca să mă conving. Am senzația că gândesc în locul unui alt bărbat.

Dimineața mă trezesc alături de ea și primul lucru pe care îl văd,

peste pilota bej-deschis, e umărul ei. I se ridică și îi coboară în ritmul respirației. Îi urmăresc cu privirea brațul, cotul, antebrațul acoperit cu un puf moale și blond, încheietura mâinii, vinișoarele albastre de sub pielea acesteia, degetele lăsate pe saltea.

Mă strâng lângă ea, lângă trupul ei fierbinte. Îi simt spatele pe pântece, îi caut ceafa, părul ei mă gâdilă.

Îi aud respirația pătrunzând în bumbacul pernei și e bine, e bine să mă trezesc alături de ea, alături de aroma ei.

Mi se scoală.

Aroma lui Alix, pe care o recunosc, e un amestec format din parfumul ei și din dorința mea.

După mai multe zile în care nu ne vedem, atunci când o reîntâlnesc, ceea ce mă frapează este aroma ei și cum de am putut sta fără ea.

I-am respirat trupul de la degetele picioarelor până la rădăcina părului, fără a scăpa nicio părticică din pielea ei.

Se întâmplă ca, pe neanunțate, în timpul zilei, la restaurant sau la serviciu, într-un ascensor, ba chiar la Marsilia, să mă plesnească peste față o explozie bruscă a aromei lui Alix. Parfumul ei mă înfășoară, lucru care mă face fericit, fiindcă nu este doar o amintire, ci pot să-l ating, să-l iau în brațe.

Mi-am afundat capul într-una dintre cămășile ei, ca o puștoaică sentimentală.

Ba chiar m-am gândit să-i fur un tricou din coșul de rufe.

Nu am făcut-o, întrucât, în situația în care mă aflu, chiar și un tricou alb ar fi ceva complicat.

Alături de Alix, toate senzațiile sunt în același timp noi și familiare.

Mi-am identificat din vreme simptomele, pe deplin fericit: trac, dureri de burtă, pierderea poftei de mâncare, euforie.

Merg pe stradă și mi se pare c-o fac cu încetinitorul, iar concentrarea mi-o pierd cu ușurință.

În metrou, toată lumea e frumoasă. Totul are darul de a mă emoționa, până și reclama Air France, de la cinema, în care o femeie se-nvârte, cu brațele înlănțuite de gâtul unui bărbat, în acordurile unei arii de operă.

Am reînceput să alerg dimineața, ascultând muzică și, în timp ce alerg, fac o grămadă de planuri pentru ziua în curs sau pentru viitor, ori visez cu ochii deschiși povești al căror erou sunt eu.

Alix e tânără, și sânii ei sunt tineri, și sfârcurile ei, mici, și fesele-i sunt tinere, și pielea ei e albă, atât de albă încât uneori, prostește, am

impresia că sunt cel dintâi care o atinge, și sexul ei e tânăr, și pielea sexului ei, fină, și pântecul îi e tânăr, și gâtul ei e tânăr, și coapsele-i sunt tari, și genunchii, netezi, și totul e mătăsos, totul, și-atunci chiar e atât de surprinzător să dorești trupul acesta tânăr?

Îmi place pata maronie de cafea de pe canin, pe care o râcâie dimineața și care-i reapare seara, și-mi place și vinișoara albăstruie ca un colier, care-i merge de-a lungul omoplaților.

Îi spun: „Îmi place trupul tău.“ Fiindcă altceva nu am dreptul să-i spun.

Și repet: „Te doresc.“

Dimineața sunt cel mai viteaz. Dimineața iau cele mai bune decizii, la câteva minute după ce sună deșteptătorul.

M-am trezit cu un gust de usturoi în gură și cu ochii uscați. Încet, ca să nu-mi trezesc nevasta, am ieșit din dormitor.

Mi-am pregătit o cafea și am intrat în birou, după cum alții intră într-o biserică, pentru a lua o hotărâre.

Stând pe scaun, privesc fix punctele de lumină galbenă care se strecoară printre jaluzele. Afară, felinarele zbârnâie și aud și câteva mașini.

Când trec, farurile trimit pe pereți o culoare neliniștitoare.

În fața mea, pe masă, stă deschisă o carte de geografie. Fiica mea aici își face lecțiile când nu sunt acasă. Și-i place să-și pună pe umeri puloverul meu gros, care zace aruncat pe canapea. E rupt în coate și de multă vreme nu l-am mai spălat.

„Biroul“ a fost creat pentru ca eu să petrec mai mult timp la Marsilia. Când am cumpărat casa, soția mea s-a gândit, mai întâi, ca în încăperea asta să pună la punct o sală de jocuri.

Ideea biroului mi-a venit mie, spunându-mi că aș putea lucra aici o zi pe săptămână, lunea, de pildă.

Vara, aceasta este cea mai răcoroasă cameră, drept care aici îmi fac siesta, pe canapea. Dacă vreau să fiu singur, vin aici și văd un film pe computer.

Din când în când, mai fumez câte o țigară pe balcon, însă pachetul l-am lăsat jos, în living, pe bibliotecă, lângă telefonul mobil.

Trebuie s-o sun pe Alix, doar i-am promis. Încă nu știu ce am să-i spun, dar am nevoie să îi aud vocea, chiar dacă e tristă și supărată pe mine.

Plecăm la prânz.

Ne ducem, toată familia, la New York, pentru Crăciun și Anul Nou, am prevăzut să petrecem astfel sărbătorile încă de acum câteva luni.

Mi-e frică să nu mă rătăcesc.

Când sunt la volan, nu-mi place să rulez fără a ști încotro merg. Prefer să mă opresc și să mă uit pe hartă sau să întreb pe cineva pe unde trebuie să o iau, să-l pun să repete indicațiile, până când mă conving că sunt pe drumul cel bun.

A înainta pe drumul cel bun și a face alegerile cele mai bune.

A lua o hotărâre și a mă ține de ea.

Cât timp mai am până mi se trezesc nevasta și fata?

Aș vrea să fiu deja la New York, contemplând panorama de la fereastra camerei de hotel.

Să nu mă mai lovesc de cozile de la aeroport, de masa din avion și de vamă.

De decalajul orar.

Mă imaginez stând în barul hotelului, într-un fotoliu îmbrăcat în piele, lângă focul din șemineu, cu un chelner care îmi ia comanda cu entuziasm prietenesc, sau plimbându-mă prin Central Park spre seară, când lumina scade, iar frigul biciuie obrajii, stârnind pofta de mâncare și făcându-te să te simți bine.

Trebuie să mă ridic și să ies din birou.

Odată pus în mișcare, n-am să mă mai opresc. Poate că, la New York, Alix nu-mi va lipsi.

În mod secret, contez un pic pe chestia asta. Ne-am putea lua astfel avânt ca de pe o trambulină. Rărind-o cu SMS-urile și e-mailurile, telefonându-ne mai rar. Ne vom obișnui, și eu, și ea, să nu ne mai vedem, ceea ce, una peste alta, nici nu va fi chiar atât de greu.

La Paris, mă voi duce iar la hotel, recepționera se va bucura că mă revede, voi face baie și voi comanda ceva prin room-service. Voi cina cu prieteni pe care nu i-am mai văzut de mult, vom petrece împreună o seară foarte plăcută și ne vom întreba de ce n-om face noi lucrul ăsta mai des, din moment ce petrec atâta vreme la Paris. Le voi spune să vină și ei să ne viziteze la Marsilia și le voi arăta fotografii cu fata mea.

Și dacă, în absența mea, Alix va cunoaște un altul? Un bărbat de vreo 35-40 de ani, un tip bine, fiindcă și ea e la fel. Sau poate un bărbat ceva mai bătrân, unul la 45 sau 50 de ani, doar un pic mai tânăr decât mine, dar care nu se mai înțelege cu nevasta, locuiesc separat, copiii s-au făcut mari, se duc la facultate, iar soția are serviciul ei.

Parcă-i văd plimbându-se pe stradă și el lăsându-și mâna pe umărul lui Alix. Foarte mândru fiindcă merge alături de ea.

E un bărbat frumos și, mai ales, elegant. Este îmbrăcat într-un costum gri, cămașă albă, fără cravată, scurtă impermeabilă cu glugă și și-a înnodat o eșarfă neagră în jurul gâtului.

Chiar dacă e frig, tot nu poartă mănuși, iar pe inelarul stâng nu există verighetă.

Deși n-ar fi de crezut, sunt gelos și tare m-aș mai lua la bătaie cu insul ăsta. I-aș înfige mâna-n păr, în eșarfa aia a lui neagră, și l-aș izbi cu mutra de-un zid de piatră. Mi-aș strivi pumnu-n nasul lui, să-i simt osul spărgându-se sub falangele mele și nu-i nimic dacă mă doare, cu atât mai bine.

Alix îl va cunoaște la serviciu sau la vreo cină, pe la prietenii ei.

Va fi așezat în capul mesei și va fi sedus instantaneu.

Vor schimba priviri și zâmbete printre conversații și pahare cu vin. La sfârșitul serii îi va propune să o lase acasă, luând taxiul împreună, chiar dacă asta va însemna pentru el un ocol. Va comanda o mașină, un Mercedes de la o companie cu care firma lui are o convenție specială, mașină care va sosi la doar câteva minute după ce a închis telefonul.

Alături de el totul este simplu.

Pe bancheta din spate a taximetrului, trecând pe străzile Parisului luminate și împodobite de Crăciun, o va face să râdă, spunându-și că partida e ca și câștigată.

Va aștepta câteva zile înainte de a-i trimite un e-mail prietenului comun, cel care a organizat respectiva cină unde s-au întâlnit, și îi va cere numărul de telefon al lui Alix.

O va invita la un restaurant de top. Își va dori toată seara să o sărute. Va fi surprins că o asemenea fată, la vârsta ei, este încă nemăritată. Ba chiar, cam pus pe gânduri, interesat de motivele pentru care alții nu și-au dorit s-o ia de nevastă, îi va adresa o groază de întrebări.

Ea nu-i va vorbi despre mine, nici despre situația mea complicată.

Ieșind din restaurant, el îi va propune „să meargă puțin pe jos“ și, cum Alix va accepta, vor pricepe amândoi că noaptea aceea și-o vor petrece împreună.

El va mai aștepta puțin înainte de a o săruta, căci e atât de plăcut…

În timp ce vor păși în tăcere pe malul Senei, lui îi vor da prin cap tot felul de gânduri ciudate și își va spune: „Ea n-a vrut pe nimeni. Mă aștepta!“

Sărutând-o, va închide ochii și va considera că anul începe cu adevărat bine, fără a bănui că asta se întâmplă un pic și mulțumită

mie.

De obicei, nu fac legătura între diferite evenimente.

Acum un an, tata a avut o recidivă. Și s-a mutat rapid la noi, la Marsilia. Când nu e la spital, doarme în camera pentru musafiri aflată alături de a noastră. A fost nevoie de un pat special, lucru de care s-a ocupat soția mea. Se pare că a fost urcat cu greu la etaj de cei de la livrare.

Tata e pe moarte și nu are niciun chef să moară. Zice: „Aș vrea s-o mai duc nițel."

Soția mea i-a propus tatei să se mute la noi.

Când nu sunt acasă, adică de lunea până vinerea și, de câteva luni încoace, și weekendurile, în care fac în așa fel încât să rămân la Paris, cu Alix, știu că tata ia cina la șapte seara, împreună cu soția și fiica mea, știu că se duce la piață cu nevastă-mea în fiecare miercuri dimineața, știu că, dacă vântul nu bate prea tare, ies după-amiaza să se plimbe pe faleză, știu că soția mea primește infirmiera în zilele de luni și de joi, că tot ea se duce la farmacie și îmi telefonează seară de

seară pentru a mă întreba cum am petrecut ziua și pentru a-mi spune ce s-a mai întâmplat pe la ei.

Înainte de a închide, ea mă sărută pe mine și eu o sărut pe ea.

Povestea cu Alix și boala tatei s-au întreținut.

Când eram mic și mă răneam ori îmi curgea sânge din nas, fugeam în baia din casa părinților, ca să mă uit în oglinda în luciul căreia te puteai zări din cap până-n picioare. Față-n față cu propria mea reflectare, stăteam și mă priveam așa cât mai mult timp cu putință, în vreme ce sângele îmi curgea.

În ziua de azi, când mă trezesc în fața propriei imagini din oglinda din baie, atunci când mă duc să mă spăl pe mâini, nu îmi este rușine.

Nu-mi stârnesc mila.

Aprinzând lampa de pe birou, m-am mirat văzându-mi fața apărând pe ușa-fereastră din fața mea.

Nu știam că am asemenea pungi sub ochi.

Arăt bătrân și nu stau drept.

Sting lampa. Prefer penumbra casei adormite.

Alcătuiesc lista a tot ce nu voi mai face cu Alix.

N-am s-o mai văd și n-am s-o mai ating, n-am s-o mai fac să râdă, n-am să-mi mai spun „trebuie să-i povestesc chestia asta“ sau „asta o să-i placă“, n-am să mă mai uit la telefon pentru a vedea dacă a încercat să dea de mine sau dacă mi-a trimis vreun SMS ori vreo fotografie, n-am să-i mai citesc e-mailurile pe care le redactează ca pe niște scrisori, n-am să mai cobor din metrou în stația de la ea, n-am să mai aleg filmele pe care mă duc să le văd fără ea în funcție de filmele pe care îmi doresc să le văd împreună cu ea, n-am să mai spun „da“ vocii feminine ce răspunde la firma de taxi și îmi propune automat adresa lui Alix atunci când vreau să rezerv o mașină.

Și-atunci realizez proporțiile durerii, aflată încă departe, la o sută de metri, dar care se repede spre mine ca un val, și plec fruntea și-mi zăresc trupul și-mi zic că nu e destul loc, chiar dacă am eu 1,82 metri înălțime și cântăresc 90 de kilograme, nu e destul loc între cei doi umeri ai mei pentru a primi în plin un asemenea val.

N-o pot părăsi pe Alix, nu-i pot spune „s-a terminat" și nici nu vreau ca ea să-mi spună așa ceva.

Am mai încercat să îmi închipui scena și nu am reușit să merg până la capăt. Din cauza valului, din cauza cuvintelor… A cuvintelor care se folosesc pentru a rupe o relație, coborând puțin vocea. Le cauți și le alegi cu precauție, pentru a face cât mai puțin rău cu putință și, cu cât sunt mai bine ambalate, pentru a atenua șocul, ca folia cu bule în jurul unui pahar, cu atât rănesc mai tare.

Îmi aduc aminte de fata aceea, de Annie. Eram foarte îndrăgostit de Annie.

A fost între noi o povestioară, prin facultate, una scurtă. Într-o seară, într-un bar, mi-a zis: „Mai departe n-am să te însoțesc." Or, cum băusem destul, desigur fiindcă mă cam așteptam la așa ceva, am râs.

În timp ce-mi vorbea, îmi imaginam că ne aflăm amândoi într-un autobuz arhiplin, că ea apasă pe butonul roșu și îmi zice: „O să cobor la prima." Sau Annie și cu mine pe un drum de munte, fiecare cu ditamai rucsacul în spate, unul din acelea care se găsesc în magazinele cu articole de sport, cu benzile negre reglabile care se prind în talie și, la o răspântie, uitându-se la săgețile indicatoare din lemn, Annie îmi spune: „Eu o s-o iau pe potecuța aia."

Îmi imaginasem o grămadă de situații în care Annie ar fi putut pronunța acele cuvinte stângace și crude: „Mai departe n-am să te

însoțesc.“

„Mai departe n-am să te însoțesc“ sau „Mai departe n-am să pot să te însoțesc“?

Nu mai știu.

Când am anunțat-o că, de Crăciun și de Anul Nou, soția mea, fata mea, tata și cu mine vom pleca la New York, la început Alix s-a abținut, apoi a izbucnit în plâns.

Prin aer plutea deja mirosul Crăciunului.

Sărbătorile sunt momente-cheie, clipe de cumpănă, ca deceniile, când e vorba de aniversări.

Întrucât nu știam cum să formulez pentru a-i face cât mai puțin rău cu putință lui Alix, i-am spus-o de cum am ajuns la ea.

În acea seară de duminică, avionul a întârziat, așa că am ajuns în apartamentul ei după ora opt. Mi-am scos paltonul, mi-am aprins o țigară, după care am aruncat informația ca pe un disc frisbee: „De Crăciun și de Anul Nou plec cincisprezece zile cu nevastă-mea și cu fiică-mea la New York.“

Alix a întrebat: „Și cine-o să aibă grijă de tatăl tău?“

S-a ridicat pentru a pune la fiert apa pentru paste, iar eu i-am răspuns că vine și el cu noi. Momentul a fost atât de lung, încât am crezut că n-o să se mai umple niciodată cratița.

Când a venit să se așeze lângă mine, cu două pahare de vin în mâini, plângea.

Am luat-o în brațe și am strâns-o cât de tare am putut, pentru a o consola, pentru a mă consola.

Am făcut dragoste fără a mai cina și am rămas îndelung în ea.

Oare Alix uită că sunt căsătorit atunci când facem dragoste? Și-n ce moment își amintește?

De ce nu mă părăsește într-un moment ca acesta, când îi dau o asemenea veste, precum plecarea la New York?

Poate că și-a fixat în minte o dată anume, un *deadline* ca pentru o temă. Poate că este vorba despre începutul lunii ianuarie. Ceea ce ar însemna exact un an de când suntem împreună.

Alix speră ca voiajul la New York să fie un fiasco: o să plouă întruna, iar eu am să mă tot cert cu nevasta. Departe de ea, îmi voi da seama că nu pot trăi fără ea.

Dacă, la începutul anului viitor, nimic nu se va schimba, atunci Alix o să-mi transmită un ultimatum: „Așa nu mai putem continua.“ De-asta nu zice Alix nimic.

Niciun cuvânt despre călătoria la New York, niciun cuvânt despre cuplul meu oficial, niciun cuvânt despre soția mea și nici despre tatăl meu, care locuiește la mine.

Alix își înghite doza de rău cu multă răbdare.

Noaptea, în bucătărie, când toată lumea doarme, eu mă pregătesc.

Stând la masă, cu un pahar de vin roșu în față, împing deoparte vesela pentru micul dejun și mi-o închipui pe Alix pe scaunul dinaintea mea, pe locul obișnuit al fetei mele, atunci când ne adunăm la masă.

Alix spune: „Îmi pare rău.“ Zice că nu mai rezistă, că, dacă timpul trece pentru mine, tot așa trece și pentru ea. Repetă: „Îmi doresc să construiesc.“ Și vorbește despre orizont, despre copiii pe care s-ar bucura să îi aibă cu mine și, în general, acesta este momentul în care aprind o țigară.

Îmi spune că îi e frică, îmi spune că gândul că împart patul cu o altă femeie, fie și doar unsprezece nopți pe lună, i-a ajuns de nesuportat, îmi spune că începe să-i fie ciudă pe mine, iar eu stau drept în scaun, îmi umflu pieptul și încerc să răspund „înțeleg“, fiindcă înțeleg, dar cuvântul îmi rămâne în gâtlej și nici aer nu mai am, nici salivă, nici fum de țigară.

Și-atunci o alung pe Alix din bucătărie și sper că scena nu va avea loc, poate pentru asta o și joc, fiindcă nimic nu se întâmplă așa cum a fost prevăzut sau, dacă da, atunci oricum mai târziu, cu mult mai târziu.

După o astfel de partidă sunt epuizat. Trec cu buretele peste tăblia mesei pentru a îndepărta scrumul de țigară căzut alături de scrumieră, clătesc paharul și urc în dormitor.

Nevastă-mea e în pat. A lăsat lumina aprinsă pe partea mea. Simte că lucrurile nu merg cum trebuie, își închipuie că e ceva legat de tata sau poate chiar știe adevărul, poate că a priceput totul.

Mă culc ghemuit alături de ea. Îi întorc spatele, sting lampa și așa, pe întuneric, în pat, căutându-mi mâna, soția mea șoptește: „Sunt aici.“

Și-atunci îi strâng mâna, i-o strâng foarte tare.

Nu dau atenție micilor amănunte.

Într-o seară, când Alix nu știe la ce oră se va întoarce acasă, iau cheile de la vecina ei și le păstrez, e mai practic așa, să am cheile mele.

Dau de mâncare pisicii, pisica îmi cere mâncare. Încep prin a cumpăra o sticlă de vin pentru aperitiv și câteva roșii, pe urmă vine vremea smochinelor și, într-o seară, am poftă de gălbiori, ador omleta cu gălbiori, iar Alix nu are muștar *à l'ancienne*, nici unt ușor sărat, nici zahăr pentru cafeaua de dimineață, așa că-i umplu eu frigiderul.

Mai întâi uit un tricou, apoi două, pe care ea le aranjează în șifonier, o cămașă albă pe care o duce la spălătoria de la parterul imobilului. Mă hotărăsc să rămân în weekend la Paris, dar nu am destule schimburi curate pentru săptămâna următoare, așa că arunc o pereche de boxeri în mașina de spălat, în care mai sunt câteva lucruri de-ale ei, o pereche de chiloți, sunt un pic jenat, însă mașina se învârte, iar hainele noastre se usucă împreună. Îmi așez laptopul pe masa din bucătăria ei, notez un număr de telefon sau ceva de ținut minte pe un prospect lăsat să zacă pe undeva, prin cameră. Citesc *Le Monde* la ea, las *Le Monde* la ea, mă întreabă dacă poate arunca numărul acela din *Le Monde*. De la magazinul de vinuri nu mai

cumpăr o sticlă, ci o cutie cu șase sticle, montez un lacăt la ușa boxei ei, schimb becul, meșteresc o etajeră unde ea să poată lăsa vinul, cumpăr câteva scule, găsesc un loc în apartamentul ei unde pot fi depozitate sculele. Seara cobor în boxă după vin.

Nu dau atenție micilor amănunte. Am locul meu în pat, încep să-mi formez unele deprinderi: unde-mi agăț paltonul, unde-mi las geanta cu lucrurile din săptămâna respectivă, unde-mi scot pantofii. La început, încerc să ocup cât mai puțin spațiu cu putință, dar uite că de-acum mă extind. În baie am prosopul meu, la duș, șamponul, un scăunel pentru trusa de toaletă și, din când în când, uit crema de ras pe etajera ei. Nu dau atenție micilor amănunte, gătesc mai bine decât ea, așa că eu sunt cel care pregătește cina, o întreb ce pahar preferă pentru vinul alb, la masă o ascult povestindu-mi ce a făcut în acea zi, dând din mâini când debitul verbal se accelerează. Cobor să duc gunoiul la pubelă, dau bună ziua portăresei, vecinii mă recunosc, iar vânzătorul de la magazinul de vinuri îmi dă mai întâi să degust.

Poate că ar trebui să ne lăfăim în povestea noastră de dragoste ca doi bulimici.

Să ne-o tragem până când ne-am sătura până peste cap, să o strâng cât pot de tare în brațe, să mâncăm din aceeași farfurie și să lingem aceleași tacâmuri, să spunem toate vorbele de iubire una după alta, ca și cum am aprinde țigară de la țigară, să facem duș împreună și să ne schimbăm hainele între noi ca să ne săturăm o dată pentru totdeauna.

Alix a venit la un moment dat după mine la Barcelona, unde m-am dus pentru niște probleme de serviciu și unde mi-am putut prelungi sejurul.

A fost nevoie să o rog de mai multe ori până când a acceptat și nu știu care dintre argumentele mele a făcut-o să își schimbe părerea.

A aterizat într-o vineri, spre seară, iar eu m-am dus să o aștept la aeroport. Încă nu ne cunoșteam foarte bine.

Avionul a avut întârziere, așa că, în așteptarea ei, am băut două beri cu coatele sprijinite de o masă înaltă. Ascultam anunțurile în engleză și spaniolă, plecările și sosirile, ultimul apel pentru pasagerii în direcția nu mai știu cărui oraș, ca și cum aș fi citit ziarul de dimineață, la micul dejun, fără a ține minte ceva din el. Eram emoționat. Urma să ne petrecem împreună cinci zile întregi, fără a ne părăsi o clipă, niciodată nu mai avuseserăm atâta timp numai pentru noi doi.

Alix a ieșit printre ultimii, purta niște ochelari de soare uriași și era albă de sus până jos.

Mi-a sărit în brațe.

Ne-am sărutat intens în holul de la sosiri și mă întrebam dacă-mi simțea inima bătând prin haina de piele. Probabil că îi era cald.

Ne-am sărutat și lângă banda rulantă, în așteptarea bagajului. Ne-am sărutat și fiindcă nu știam ce să ne spunem, eram jenați și fericiți.

Alix avea o geantă roșie enormă, mai mare decât aceea pe care o iau când plec la Paris pentru două săptămâni, și a refuzat să i-o duc eu.

În parcare, înainte de a o băga în portbagaj, a desfăcut-o. Mi-am închipuit că o să-mi dea un cadou, dar, de fapt, a scos o pereche de sandale bleumarin. Nu și-a pus centura imediat ce am pornit motorul. S-a aplecat pentru a-și scoate conversii și șosetele, iar pielea picioarelor îi era boțită de parcă atunci ar fi ieșit din baie. Și-a pus sandalele și bariera parkingului s-a ridicat.

Doamne, cât îmi plac aeroporturile!

Închiriasem o mașină, un Volkswagen Golf, și cum am trecut la volan, mi-am lăsat imediat mâna pe coapsa ei. Ceea ce ar fi putut ajunge o obișnuință.

În timp ce conduceam către hotel, Alix gesticula pe locul din dreapta. Ținea geamul coborât și părul îi flutura. Zicea că la Paris vremea e nasoală și că m-am bronzat, ceea ce era imposibil, fiindcă, într-o săptămână, practic nu avusesem timp să scot nasul pe-afară.

La un semafor, și-a lăsat capul pe umărul meu chiar în clipa în care mă întorsesem să o sărut. Capul i s-a izbit de bărbia mea, ceea ce m-a durut și, cu siguranță, și pe ea. Dar n-am făcut niciun gest. După care m-am tot privit discret în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă nu mi s-a înroșit bărbia sau nu mi-am crăpat buza lovită de dinți.

Țineam să arăt bine pentru Alix.

Când s-a făcut verde, am înecat motorul, lucru care a făcut-o să râdă.

Era vacanță. Deși era doar aprilie, era vacanță: culoarea cerului, mirosul orașului, părul lui Alix, ochelarii ei de soare lăsați pe bord.

Faptul că ne aflam într-un oraș străin și că vorbeam o limbă care nu era a noastră ne-a transformat în niște amnezici. Povestea noastră complicată rămăsese în Franța. Eu și Alix ne jucam de-a cuplul, ca niște copii care se joacă de-a tata și de-a mama, ba chiar și credeam că așa este.

Sosind la hotel, recepționera i-a zis „doamnă".

Eram „domnul și doamna" pentru toată lumea, la hotel, pe stradă și prin baruri, chiar dacă prea mult nu am ieșit. Un cuplu de turiști francezi.

La Barcelona nu-mi mai înșelam nevasta. La Barcelona eram pur și simplu la Barcelona.

Am rămas până târziu în pat. Am dormit până la 11. Habar nu aveam că încă mai pot dormi până la 11.

Ne-am luat micul dejun în pat. De comandat, a comandat Alix.

Când mergeam la culcare, desfăcea meniul de la room-service ori pe burta, ori pe spinarea mea. Citea variantele de mic dejun propuse de hotel în engleză, fiindcă din spaniolă nu pricepea o boabă.

Și le nota.

Când îmi punea pe spate meniul, mi se făcea pielea de găină, când mi-l punea pe burtă, îmi contractam mușchii abdominali ca să poată

să scrie. Apăsa atât de tare, că vârful pixului trecea uneori prin hârtia cartonată și-mi gâdila pântecele.

Alix alegea intervalul orar 10.30 – 11.00 pentru a ni se aduce micul dejun în cameră. Adăuga și câteva cuvinte pentru a solicita un supliment de miere zaharisită, nu lichidă, pe care nu l-a primit decât o singură dată.

Dimineața, în semiîntuneric, se ducea să îi deschidă chelnerului, după ce își punea un halat. În cameră, pesemne că mirosea a sex.

O auzeam semnând nota și mulțumindu-i în șoaptă.

Alix așeza platoul pe pat, având grijă să nu verse ceva.

Deschizând ochii, îmi vedeam imaginea deformată în capacele argintii.

Nu e practic deloc să iei micul dejun în pat. Nu știam cum să stau mai bine. Alix se așeza cu picioarele încrucișate sub ea, pe pătură, iar halatul i se desfăcea lăsându-i la vedere un genunchi. Sprijinită cu spatele de tăblia patului, răsfoia *El País*, fără a pricepe cu adevărat ceva. Îmi făcea o tartină. Mi se părea ridicol să mă așez și eu la fel, gol pușcă așa cum eram. Fiindcă nu port halat. Niciodată. Nici papuci. Și dorm complet dezbrăcat.

Adică ori sunt gol, ori îmbrăcat.

Îmi mâncam tartina întins pe jumătate, iar mierea mi se scurgea pe degete. Nu îndrăzneam nici să mă mișc, nici să trag de cearșaf, de teamă să nu răstorn sucul de portocale.

În orice caz, nu aveam decât un singur lucru în minte, să-mi beau cafeaua și să fac dragoste.

Însă Alix nu mă deranja cât își mânca micul dejun.

La Barcelona nu m-am bărbierit.

Și, din cauza bărbii, i-am lăsat lui Alix dungi roșii pe corp. Leziuni minuscule, care semănau cu o ușoară alergie.

Din care se găseau peste tot, pe pântece, pe sâni, pe umeri și pe gât, în partea de sus a coapselor, dar și pe obraji.

Mângâind-o, mă felicitam că îi acoperisem întregul trup cu sărutări, după cum unii încercuiesc orașele pe unde au fost, pe o hartă a lumii.

După care o uiți pe vreun raft.

Să ne fi schimbat oare, Alix și cu mine, după sejurul din Spania? Îi dau oare mai puțină atenție?

O sărut pe gură, pe sâni, pe sex și pe fese. Dar mă mai gândesc, oare, să-i sărut și încheieturile mâinilor ori gropițele de deasupra fundului?

O mai sărut oare tot atât de îndelung pe gât?

O fi observat?

Nu mai dormim unul în brațele celuilalt, dar Alix face de fiecare dată în așa fel încât să păstreze noaptea contactul fizic cu mine.

Acolo unde ni se atinge pielea, și a mea, și a ei, se umezește.

Cum o să arătăm peste nouăsprezece ani, Alix și cu mine?

De ce vârstă voi arăta?

Ne-am dus să luăm cina într-un restaurant din afara Barcelonei, într-un mic port pescăresc. Ne-a întâmpinat patronul care ne-a condus la o masă, de lângă peretele de sticlă. Eram emoționați, cum ar putea fi un cuplu de tineri când intră într-un restaurant. De cinci zile, practic, nu mai ieșiserăm din cameră.

Rapid, am cerut o sticlă de vin rozé, ca să ne refacem și să avem cu ce ne ocupa gurile și mâinile.

Eram în ajunul plecării. Măcar de data asta nu eram singurul care pleca. Cu Alix nu puteai fi trist, doar uimit să fii atât de aproape de ea.

Am comandat eu un pește, ea, o supă de pește. Chelnerul a plecat la bucătărie și, pentru întâia oară, am vorbit despre noi.

Alix a folosit cuvântul „relație" și m-am bucurat că a făcut-o.

A spus „relația noastră", nu „aventura noastră".

I-am vorbit despre mine, fără ca ea să mă fi întrebat ceva. Despre căsătoria mea și despre hotărârea pe care am luat-o împreună cu soția de a ne muta la Marsilia, acum patru ani, fiindcă la Paris nu mai mergea.

Soția mea este, ca și mine, un om independent. Și-i place să fie singură.

La Paris, nu mai suporta să nu știe la ce oră mă întorceam seara acasă. Apartamentul nostru era la câteva stații de metrou de biroul meu.

Și ne-am decis pentru Marsilia, fiindcă acolo ne cunoscuserăm.

Când nu sunt acasă, cred că soția mea preferă să mă știe departe, într-un alt oraș, la trei ore de mers cu TGV-ul. Așa, îi lipsesc mai puțin.

Vocea nu-mi era gâtuită, dar îmi era cald. Am vorbit despre tata. M-am auzit zicând că, din cauza tatei, lucrurile riscau să fie mai complicate. Întrucât am pronunțat cuvintele „mai complicate“, Alix a dedus că era ceva posibil.

Dacă este „mai complicat“, asta se întâmplă fiindcă „este posibil“!

Niciodată nu am mai stat de vorbă cu Alix în acest fel. Nu-mi prea place să vorbesc despre mine. Fiindcă apoi trăiesc un sentiment neplăcut, apropiat de greață și de mahmureala din ziua de după beție.

Indignată parcă, Alix mi-a spus că își dorea să aibă copii. Și a adăugat: „Dacă n-aș fi trecută de treizeci de ani…“ Însă nu și-a dus fraza până la capăt.

A repetat: „Vreau să am copii.“ Și, apăsând cuvintele: „Dar, cum tu nu mai vrei…“

Nu am putut, nu am reușit să fiu categoric. Nu am afirmat limpede că nu mai doream să am copii.

Am spus: „Nu știu.“

Am rămas ultimii în restaurant și, la plecare, patronul ne-a strâns mâinile.

La hotel, am luat fiecare câte o doză de citrat de betainăă, pusă în paharele pentru periuțe, stând în balconul camerei noastre și uitându-ne la mare.

Ne-am întors a doua zi, tăcuți, Alix, la Paris și eu, la Marsilia, purtând cu noi amintirile comune.

*U*it ce se întâmplă la celălalt capăt al vieții mele, fără a uita că acesta există.

În anumite seri, când mă aflu la Paris, tot așa cum înțepăturile de țânțar încep iarăși să te mănânce și tu te scarpini, îmi aduc aminte că am o soție și o fiică.

Întins pe canapea, o aud pe Alix în dormitor, unde face patul, aud cearșafurile din bumbac pocnind, miroase plăcut a detergent, iar ea îmi spune că nu, nu are nevoie de ajutor. Afară s-a făcut noapte, aparatul de radio e pus pe France Inter și eu citesc. E ora opt și se transmite buletinul de știri. Îmi lipsește casa mea.

Alunec pe tobogan în jos.

Îmi lipsește soția mea, îmi lipsește fata mea, îmi lipsește casa mea, îmi lipsesc zgomotele casei mele, scările care scârțâie și frigiderul care șuieră, televizorul aprins din living. Mă întreb ce-or fi făcând la ora asta, peste cât timp se vor duce la masă și ce-o fi pregătit nevastă-mea pentru cină. Știu că, în bucătărie, aparatul de radio e pus pe France Inter și că zgomotul hotei acoperă cu siguranță vocea crainicei.

Îmi vine să dau pe loc telefon acasă ca să vorbesc cu soția mea.

Îmi revin. Acum cinci minute totul era în ordine. Mă adâncesc în lectură, încerc să nu las să se vadă nimic pentru Alix, dar nu reușesc. Vine și se așază lângă mine: „Ai pățit ceva?“ Sunt evaziv fiindcă nu vreau să o rănesc, așa că arunc niște cuvinte la întâmplare. Răspund: „Păi, toată situația asta…“

Alix mă mângâie pe frunte. Oare înțelege? Îmi lipsește familia mea.

Alix surâde, dar în adâncul ochilor ei zăresc voalul pe care tocmai l-am aruncat peste seara asta a noastră. Dintr-odată, palma ei care îmi mângâie acum părul mă liniștește și mă întorc la lectură.

Se ridică și se duce în bucătărie, ținând să ne ridice moralul cu un minunat platou de aperitive. Paharele scot un clinchet când le ia din dulap, se împiedică de farfuria pisicii și o răstoarnă.

Alix înjură, iar apa se scurge pe gresia cenușie.

Acasă la mine nu mă întind niciodată pe canapea ca să citesc, nu stau în pat până spre prânz, nu mă opresc brusc din lectură, la ora aperitivului, pentru a bea un pahar de vin ascultând muzică. Acasă pun masa în bucătărie și stau de vorbă cu soția mea în timp ce ea pregătește cina, îmi vine să-mi las bărbia pe umărul ei, să-mi petrec mâinile în jurul pântecelui ei și să-i țin trupul strâns lipit de al meu. Dar prefer să mă așez și s-o privesc.

Ușa de la intrare se trântește și, pe culoar, aud pașii fetei mele care întreabă „Ce mâncăm?“, în timp ce deschide frigiderul provocând un zgomot de sticle lovite unele de altele, iar nevastă-mea se enervează, fiindcă nu și-a scos cizmele de echitație și a lăsat peste tot noroi. Mă

ridic să iau o bere din frigiderul pe care fiică-mea nu l-a închis cum trebuie, tata intră și el în bucătărie, ambianța e veselă, geamurile sunt aburite, aroma de sos de tomate miroase plăcut, iar fiică-mea nu se mai satură s-o tot întrerupă pe nevastă-mea. Mă ofer să-i deschid o bere soției mele, chiar dacă știu că mă va refuza, fiindcă preferă să bea din același pahar cu mine. Deschid mai multe sertare până găsesc desfăcătorul, mă întorc, Alix e aici, în bucătăria de acasă de la mine, s-a invitat singură pe la noi.

De acum nu mai suntem patru în casa asta, suntem cinci.

Îi vorbesc lui Alix la mine în baie, îi vorbesc atunci când mă uit la un film pe computer, îi vorbesc când cobor din mașină și merg pe pietrișul aleii până la ușa de la intrare, îi vorbesc când fumez o țigară, noaptea, de unul singur, pe terasa casei mele și când marea e neagră.

La Alix nu sunt la mine acasă, iar la mine acasă devin un străin. Casa mea se-nvârte prin lume fără mine, iar obiectele își schimbă locul. Trebuie să îl întreb pe tata unde a pus telecomanda de la televizor.

La masă mi-e greu să urmăresc conversațiile, tot timpul se schimbă prenumele, nu reușesc să fac diferența dintre prietenii fetei mele și, când o întreb ceva, chestia asta o irită.

Nevastă-mea îmi spune că asta-i vârsta.

Urc la culcare, pe noptieră e praf și nu mai știu la ce pagină am rămas.

Alix mi-a împrumutat un roman de 476 de pagini, apărut la Lattès și despre care s-a vorbit mult în presă.

A citit-o și ea, alături de mine, în pat, punându-și ochelarii, cu sânii goi. După felul în care o ținea în mână, aproape de nas, am înțeles că îi plăcea. Îmi lăsam capul pe pântecul ei, în timp ce îmi citea câteva capitole, iar eu ațipeam pe când ea, cu mâna liberă, cu vârfurile unghiilor, îmi mângâia ceafa.

La întoarcerea la Marsilia, am citit-o și eu, în trei zile. Ba în pat, ba pe canapea, am citit-o fără pauze, numai pentru a rămâne cu Alix.

La început, am încercat să citesc cu parcimonie, ca să rămân împreună cu ea toată vacanța, dar, la fel ca ea, n-am mai reușit să las din mână romanul. Pe urmă mi-am dat seama că era o prostie să îmi raționalizez lectura, în definitiv o puteam pur și simplu reciti. Auzeam glasul lui Alix în minte și, când dădeam de un capitol pe care mi-l citise ea, îi puteam simți unghiile pe ceafă.

Vineri, spre seară, întorcându-mă cu tata acasă, mi-am găsit soția în living, pe canapea, cu picioarele goale unul peste altul, sub măsuța joasă, citind cartea lui Alix.

Probabil că o citea de ceva timp din moment ce, în clipa când am sărutat-o pe frunte, am putut vedea că ajunsese la pagina 117.

Faptul că romanul stătea în mâinile soției mele avea în el ceva bizar.

Să-mi fi observat tulburarea?

M-am dus să îmi agăț paltonul de balustrada scărilor, înainte de a mă așeza lângă ea, pe canapea.

Am deschis televizorul când ea dădea pagina.

Oare soția mea va continua să citească și în pat, până să adoarmă? Aș putea da o fugă în oraș, înainte de cină, pentru a cumpăra aceeași

carte și a o lăsa pe noptieră, în așa fel încât, de la pagina 121 la 476, lucrurile să rămână doar între mine și Alix.

Am ales o emisiune foarte zgomotoasă de pe programul unu, în care se tot râdea și se aplauda des. Am dat mai tare, ceea ce nu a părut a-mi deranja soția.

Mi-am zis că, dacă îndoaie vreo pagină, o să-i trag o palmă.

Am întrebat pe unde ne e fata, am întrebat la ce oră s-a gândit să luăm cina, am întrebat dacă nu are nevoie de ajutor, după care am început să zapez.

Nevastă-mea s-a uitat la mine peste coperta patru. A capitulat, închizând cartea, și, înainte de a o lăsa în fața mea, pe măsuța joasă, mi-a spus: „Chiar e bine scrisă.“

Pe înserat s-a lăsat frigul, iar obrajii fiicei mele s-au îmbujorat.

Lacrimi mici i se scurgeau pe la colțurile ochilor, de parc-ar fi râs. Mănușile pe care i le împrumutasem, fiindcă pe ale ei și le uitase acasă, îi făceau niște mâini de Mickey Mouse.

Mergea în urma noastră.

M-am întors ca să-i arăt parapantele care erau atât de aproape încât mai că i-ai fi întrebat pe posesori cum e pe acolo, pe sus, pe la ei, însă fiică-mea nu mă asculta. Se oprise în loc, își scosese una dintre mănuși și scria un SMS.

Fata mea are 14 ani, iar parapantele nu o prea interesează, ceea ce e normal.

Mi-am întrebat soția dacă mai ține minte cum era la paisprezece ani. Se apucase deja de fumat? Avea vreun prieten? Se simțea adultă?

Ce făcea în după-amiezile de duminică?

Peste patru ani, fata noastră va fi majoră, dar mie mi se pare atât de mică… Sigur, paisprezece ani înseamnă copilărie, dar mie mi se pare încă și mai copil.

Nevastă-mea m-a luat de braț. În pofida grosimii duble a puloverului și a paltonului, tot îi puteam simți ușoara apăsare a palmei pe biceps. Mergeam tăcuți pe malul mării, pe faleza cartierului Goudes, și nu aveam niciun chef să îmi iau zborul în seara aceea către Paris.

Ce fac amândouă după plecarea mea? Oare fiică-mea își termină temele la mine pe birou, în timp ce nevastă-mea citește în fața șemineului? Ori se uită la un film, după cină, întinse în pat, la noi în dormitor?

Despre ce vorbesc, la masă, cu tata? Despre mine?

Soția mea nu spunea nimic, lucru care îmi dădea curaj. Mi-a venit să îi povestesc totul, doar petrecusem un weekend atât de frumos. A ridicat fruntea și și-a aruncat privirea azurie spre mine, făcându-mă să fiu convins că înțelesese.

Ezitam, strângându-mi pumnii în buzunare. Eram în pragul unei crize de nervi. Pufneam întruna ca să scap de picătura care mi se lipise de vârful nasului.

Auzeam țipetele fetei mele. Pentru a le atrage atenția parapantiștilor, își agita brațele spre ei.

Soția mea mă privea cu capul lăsat într-o parte. Vedea bine că am ceva de spus, însă nu îmi dădeam seama dacă zâmbetul ei mă invita să-i dau drumul sau, din contră, să tac din gură.

În buzunarul interior al paltonului, în dreptul inimii, telefonul a început să vibreze.

Era ceva mai puternic decât mine. M-am desprins încet de lângă ea pentru a citi mesajul: Alix se bucura că o să mă vadă.

Când m-am întors, soția și fiica mea mergeau amândouă, braț la braț, țopăind fiindcă li se făcuse frig. Le-am propus să ne îndreptăm spre acasă. Oricum, nu trebuia să întârziem prea mult din cauza avionului.

Propunerea a fost întâmpinată cu strigăte de bucurie.

Îi invidiez amărăciunea lui Alix, întrucât este identificabilă. Când sunt alături de soția mea, Alix e tristă. Nu-și dorește să mă vadă plecat la New York. Anul acesta s-ar fi bucurat să ne petrecem amândoi și Crăciunul, și Revelionul.

Se teme, oare, să stea la masă, pe 25, înconjurată de cupluri, cu unchii și mătușile care ezită să o întrebe dacă nu are și ea pe cineva? Părinții ei nu sunt îngrijorați, nu așteaptă cu nerăbdare să ajungă bunici, fiindcă sunt deja, și încă de șapte ori, căci frații și surorile lui Alix au copii, dar s-ar bucura să o știe fericită alături de un bărbat.

Părinții lui Alix sunt sănătoși, dar nu mai sunt tineri. Tatăl ei are cu trei ani mai puțin decât al meu, ea mi-a spus-o: „După vârstă, tata ar putea să-ți fie și ție tată."

Pentru ea e frustrant să nu le poată vorbi părinților despre mine. Nu vrea să îi dezamăgească și să le spună, cu privirile în pământ: „E căsătorit."

Știu însă că i-a vorbit despre mine fratelui ei mai mic și mai știu și că acesta dorește să mă cunoască.

Ca să-mi spargă mufa?

Lui Alix nu-i place să fie chestionată dacă este cu cineva și, când este întrebată dacă are copii, lucrul acesta îi dă sentimentul eșecului.

În oricare dintre cazuri, are senzația că minte, ceea ce o pune în încurcătură.

Când răspunde „nu, nu am pe nimeni“, nu este adevărat.

Dacă ar zice „da“, se teme de întrebările care ar putea urma.

Când zice „da“, se simte obligată să adauge un „dar“, chiar dacă nu are niciun chef să povestească și continuarea, fiindcă asta nu privește pe nimeni.

Drept care a găsit o formulă: „Da, dar are cu douăzeci și trei de ani mai mult decât mine.“ Ca și cum diferența de vârstă i-ar justifica îndoielile și discreția în privința mea.

Când este invitată undeva, speră să nu fie întrebată dacă va veni însoțită.

Pentru a evita astfel de situații, poate merge până la a refuza invitația la o cină.

Personal, nu-mi doresc să se izoleze.

Alix mă așteaptă din noiembrie, și o simt. Poate că din cauza iernii, a nopții care vine mai devreme și a perspectivei Crăciunului.

În spatele fiecărei fraze a lui Alix pricep ceea ce nu îmi spune și îmi închipui ce ar putea comenta la capătul unui an.

Duminică seara ajung la ea, sun, chiar dacă descui cu cheile mele, îmi scot paltonul, las geanta la locul obișnuit.

În ce stare o voi găsi pe Alix la celălalt capăt al culoarului? Weekendurile ne fac să dăm înapoi câțiva pași.

Cu Alix, nu reîntâlnirile sunt preferatele mele.

Așezată la masa din bucătărie, lucrează la laptop.

Sunt încă uimit în clipa în care o văd.

O sărut, închide ochii și eu la fel. Îi deschide, zâmbește, mă întreabă cum a fost zborul, iar eu înțeleg: „Ai lăsat-o pe nevastă-ta?“ „N-au fost prea multe ambuteiaje până la Paris?“ Iar eu înțeleg: „Când o s-o lași pe nevastă-ta?“ Ridicându-se, mă întreabă dacă vreau să beau ceva. „Nevastă-ta are vreo bănuială?“ Toarnă vin alb Pouilly-Fumé în două pahare mari, rotunde, și se așază lângă mine, pe canapea: „Ți-e foame?“ Iar eu înțeleg: „Ai făcut dragoste cu nevastă-ta?“

Bea o înghițitură: „Cum se cheamă restaurantul acela japonez din strada Faubourg-Poissonnière?“ Iar eu înțeleg: „Cum faci de-o minți pe nevastă-ta?“ Alix îmi pune palma pe coapsă: „Nu vrei să comandăm niște sushi?“ Iar eu înțeleg: „Deci n-ai s-o lași niciodată pe nevastă-ta?“

Se ridică să dea telefon.

De ce unele femei au povești de dragoste mai complicate decât altele? În orice caz, Alix face parte din această categorie de femei.

Rapid a dovedit reflexe pe care eu nu le aveam. În timpul weekendului nu îmi telefonează, iar dacă are nevoie să dea de mine, îmi trimite un mesaj pentru ca să o sun eu. Îmi face cadouri pe care să le pot duce acasă, cărți și discuri, nu îmbrăcăminte, nu accesorii, nimic ce nu aș putea cumpăra de unul singur. Când îmi scrie vreo carte poștală, întotdeauna o pune în plic și mi-o trimite pe adresa de la birou.

Chiar dacă nu are copii, a memorat datele vacanțelor din zona geografică B și profită ca să plece și ea în aceleași perioade.

De curând, a venit să mă aștepte la aeroport, fără să mă anunțe.

La întoarcere, pe bancheta din spate a taxiului, mi-a mărturisit că ezitase s-o facă, însă dorința de a mă uimi fusese mai puternică și o luase valul.

Dacă aș fi fost însoțit nu neapărat de soția mea, ci de cineva care să o fi cunoscut, n-ar fi vrut să-mi facă necazuri.

Din acest motiv mă și așteptase lângă agenția de închirieri auto Hertz, loc strategic pentru a observa sosirea pasagerilor fără a fi văzut.

Nu i-am spus-o, dar de mult speram s-o facă.

Când nu sunt lângă ea, Alix dă paginile agendei și numără.

De un an încoace, petrec mai mult timp cu ea decât cu nevastă-mea.

Singură la ea în apartament, zice cu voce tare: „Nu-l înțeleg.“ O repetă de mai multe ori, tot mai repede și din ce în ce mai tare, de parcă asta ar putea-o ajuta să priceapă, se enervează, îi dau lacrimile.

Nu e drept.

Sâmbătă seara, în pat, Alix își pune întrebări iar și iar, și asta n-o lasă să doarmă.

Ce-or fi având de-mpărțit?

Își imaginează cum, în weekend, îmi evit soția și fiica prin casa mea cea mare, cum mă culc târziu și lenevesc până spre prânz în pat.

Cât privește călătoria la New York, Alix trebuie să-și spună că fusese ideea soției mele, că ea a cumpărat biletele fără să mă anunțe, de pe internet, folosindu-se de cardul comun al familiei.

Nu bănuiește că eu le-am comandat de la agenția de peste drum de biroul meu.

Alix se gândește, oriunde-ar fi, la căsnicia mea.

Pe stradă, duminica, întorcându-se de la cinematograf, unde s-a dus fără mine, se enervează, îi e ciudă pe mine și pășește foarte repede.

Nu cumva mă consideră un „amărât" cu viață dublă, ca atâți alți amărâți de bărbați? O viață paralelă pe care ar compara-o cu șinele de tren, două vieți, de fapt, care merg înainte liniștit, una lângă alta, fără a se întâlni vreodată.

Alix se uită la cuplul meu tot așa cum, atunci când eram mai tânăr, mă uitam și eu la al părinților mei.

„N-o să semăn niciodată cu ei! N-o să cad niciodată în aceleași capcane ca ei!"

Așa ceva nu i se va întâmpla lui Alix, bărbatul ei n-o s-o înșele după douăzeci de ani.

Poate își spune că, după toți acești ani, eu și soția mea am ajuns niște buni camarazi.

Oare-și închipuie că, atunci când îmi salut sau îmi iau la revedere de la soția mea, o fac de la distanță?

Oare-și închipuie că vineri seara, când mă întâmpină la Marsilia, soția mea mă sărută pe obraz? Sau că îmi lasă în fugă, pe buze, un sărut atât de neînsemnat încât gurile abia de ni se ating? Sau că, dacă totuși ni se ating, chestia generează electricitate electrostatică și asta ne înțeapă buzele și ne face instantaneu să dăm înapoi?

Oare-și închipuie Alix că soția mea nu îmi mai poate dărui bucurie sexuală? Ori preferă să nu se gândească la așa ceva?

Se-ntreabă, oare, dacă alături de nevastă-mea dorm gol ori în pijama?

Doar știe că le urăsc, pijamalele.

„Ori poate că doarme în living, pe canapea?“ Sau își închipuie că dormitorul are un pat atât de mare, încât nevastă-mea și cu mine rămânem fiecare în partea lui, despărțiți de o frontieră invizibilă ce trece prin mijlocul saltelei, cu spatele unul la altul, fără a ne atinge?

Își aduce oare Alix aminte de soția mea?

Fiindcă pașii li s-au încrucișat acum câțiva ani.

Trebuie să-și spună că sunt foarte diferite.

Se gândește, poate, că fac comparația între ele. E o chestie cu totul feminină comparația de ordin fizic. Burta uneia este mai plată decât a celeilalte, dar părul celeilalte e mai mătăsos.

Alix s-ar putea să se întrebe dacă îi spun aceleași bancuri și cu aceleași adjective. Uneori nu mai știu prea bine unde mă aflu, ceea ce

îmi dă senzația că bat câmpii.

Oi fi reciclând și dorința?

Dacă, de pildă, vineri dimineața, la Paris, în clipa plecării, Alix mă excită extrem de tare, odată venită noaptea, la Marsilia, nu cumva nevastă-mea profită de dovezile pasiunii?

Chiar dacă e geloasă, Alix n-o arată.

Îmi vorbește firesc despre soția mea, fără curiozitate și fără reproșuri.

De fiecare dată când Alix zice „soția ta“, simt cum mi se încordează tot trupul.

Personal, cuvintele „nevastă-mea“ le pronunț mai repede decât altele sau, pur și simplu, zic: „N-o să fiu singur.“ Și duminica seara, când mă întorc de la Marsilia și povestesc ce am făcut în weekend, în loc să spun „noi“, spun „eu“. „M-am dus să mă plimb prin Goudes.“ „Am fost cu fata mea la o cursă de cai.“ Asta trebuie să-i lase lui Alix impresia falsă că nu mai am nimic de împărțit cu soția mea.

Numai că nu e vreo fraieră. Știe bine că „eu“ înseamnă de fapt „noi“.

Aștept să explodeze.

Aștept să își îndrepte spre mine degetul arătător repetând: „Ți-am spus eu! Ți-am spus eu!“ Fiindcă, într-o seară de decembrie, chiar la începutul relației, înainte chiar de a se fi întâmplat ceva între mine și Alix, într-un mic bar din arondismentul 18, în timpul unui concert, umăr la umăr, atingându-ni-se mâinile în care țineam paharele cu bere, lăsase să îi scape: „Treaba asta e mai periculoasă pentru mine decât pentru tine.“

Până atunci, nu spuseserăm lucrurilor pe nume. Desigur, ne telefonam prea mult, ne trimiteam prea multe SMS-uri și e-mailuri și, când eram împreună, în jurul nostru aerul era încărcat de electricitate. Desigur, făceam în așa fel încât să îmi fixez întâlnirile din afara biroului în arondismentul ei, inventam tot soiul de scuze fără acoperire pentru a da de ea, când ne vedeam o sărutam prietenește, dar fără grabă, mă concentram asupra contactului cu obrazul ei care-l atingea pe al meu, pielea ei era moale și alegeam cu precizie locurile pe care să-mi las palmele, pe umeri, pe brațe, pe talie, încercând să-i simt trupul dincolo de îmbrăcăminte. La Marsilia mă trezeam devreme, mă uitam la televizor pentru a vedea cum e vremea la Paris, mă jucam nervos cu verigheta tot învârtind-o pe deget, dar încercam să mă prefac că nu e nimic altfel decât de obicei.

„Treaba asta e mai periculoasă pentru mine decât pentru tine."

Alix o spusese zâmbind, ușor mâhnită, și nu pricepusem dacă era vorba de consimțire ori de respingere. Nu îi răspunsesem nimic, chiar dacă, la vremea respectivă, cuvântul „periculos" mi s-a părut disproporționat. În tăcerea care a urmat, Alix și cu mine nu am mai trișat.

Poate că acele cuvinte ar fi trebuit să mă facă să-mi vin în fire?

Știind că o pun în pericol, ar fi fost cazul să îmi termin berea, să mă ridic, să o salut și să plec pentru a nu o mai vedea niciodată.

Aș fi putut, în acea seară, să rezist propriei mele dorințe.

Dar nici măcar nu m-am gândit la așa ceva.

Prima dată când am făcut dragoste cu Alix, m-am dezbrăcat cât am putut de repede, de frică să nu se răzgândească. Mi-am zis că, dacă

rămâneam în pielea goală, i-ar fi venit mai greu să mă dea pe ușă afară. Mi-am zis că, văzându-mi corpul gol, mi se va da mai ușor.

Am făcut dragoste, după care am dormit prost.

Nu era întâia oară când îmi înșelam nevasta, mi se mai întâmplase de două ori, dar nu fuseseră decât niște aventuri lipsite de viitor.

Alix dormea liniștită lângă mine.

Greșea. A fi gol la ea în pat era la fel de periculos și pentru mine, și pentru ea, fiindcă n-aveam deloc chef ca lucrul acesta să ia sfârșit.

Numai că, în momentul acela, mă simțeam invincibil.

Cum va arăta fata mea peste zece ani? Unele dintre expresiile feței ei îmi permit să-i întrevăd chipul de adult.

Devenind femeie, poate că va semăna tot mai mult cu soția mea.

Fiica mea vrea să devină medic veterinar.

Peste zece ani își va face studiile la Paris. Iar eu voi avea șaizeci și patru de ani.

Mă va suna într-o seară, când voi fi rămas până târziu la birou, și-mi va da întâlnire într-un restaurant italienesc, în apropiere de garsoniera ei.

La telefon mi-ar spune: „Tati, am să-ți dau o veste mare.“ Iar eu mă voi aștepta la orice.

Chelnerul va lăsa pe masă o sticlă de șampanie, iar în ochii fetei mele va fi aceeași efervescență ca în cupa pe care i-o voi întinde și pe care ea o va bea dintr-o sorbitură.

„Tati, tati, sunt îndrăgostită!“

Mă va surprinde propria mea emoție. Fata mea. Fetița mea!

„Tată, sunt îndrăgostită de un bărbat, da' e însurat. Are treizeci și șase de ani și doi copii."

Nu cred că va aștepta antreul și nici măcar să dăm comanda pentru a-mi dezvălui că respectivul e căsătorit. Își va dori să scape de chestia asta imediat.

Și va dori să aibă acordul meu.

Va zice: „Știi, tati, e minunat, cu el nu-mi mai este frică." Și, fiindcă voi rămâne tăcut, va adăuga: „Pur și simplu a dat peste noi iubirea, am încercat să rezistăm, dar n-am putut." De parcă povestea lor ar fi fost lovită de fatalitate.

„E însurat de doisprezece ani."

Toată seara va vorbi despre el, obrajii i se vor îmbujora și, la sfârșitul cinei, va fi și mai îndrăgostită așa, îmbătată de șampanie și de propriile cuvinte.

La douăzeci și patru de ani, ești prea tânăr pentru a păstra doar pentru tine toată această fericire tainică.

„Să nu-i spui nimic lui mami. Nu vreau să se îngrijoreze."

Adică eu de ce nu m-aș îngrijora?

Și când îmi va răspunde „Fiindcă tu înțelegi", nu voi ști exact unde bate.

„Știi, spune că are nevoie de timp. Sigur, e greu în weekend și m-am uitat să văd când sunt vacanțele școlare, dar stăm de vorbă, vorbim mult, vorbim de toate."

N-aș crede o vorbă din tot ce-i spune și mi-ar fi ciudă pe el dacă i-ar spune chiar atâtea.

„M-a invitat pe la el când nevasta și copiii nu sunt acolo, ca să-i văd casa. În definitiv, e și casa lui.“ Iar eu voi mușca din furculiță ca să nu mă apuce năbădăile.

Chestia asta, eu n-am făcut-o niciodată.

Rostite de gura fetei mele, toate acestea mi se vor părea banale.

O voi asculta în tăcere, știind deja finalul.

„Tati, aș vrea să-l cunoști, v-ați înțelege atât de bine…“

Voi observa că e moartă după el, lucru care-o să-mi rupă inima. Și-asta nu fiindcă idiotul pe care și l-a ales va fi însurat, ci fiindcă e singura mea fată, iar eu voi avea șaizeci și patru de ani.

Va fi sclipitoare și, așezând farfuria pe masă, în fața ei, chelnerul o va privi cam prea lung. De la antreu la desert, de fiecare dată când el se va apropia de masa noastră, voi spune „fata mea, fata mea, fata mea“, ca să nu-i dea prin cap cine știe ce gând nesănătos.

Toată seara fata mea se va uita neîncetat la telefonul mobil, iar eu nu voi mai avea încredere în niciun bărbat de pe lumea asta.

Voi înghiți cu noduri auzind-o că zice: „Copiii lui nu sunt o problemă pentru mine, chiar îmi doresc să am grijă de ei.“ Și-mi va veni în minte chiria garsonierei ei, pe care o plătesc lună de lună.

Plină de modestie, fata mea va fi convinsă că îl cunoaște pe acel bărbat mai bine decât soția lui.

Și va mătura toți cei doisprezece ani de căsnicie ai respectivului cu gesturi largi, de îndrăgostită.

Patru mii cinci sute optzeci de zile de viață în comun… Păi, se întâmplă multe în patru mii cinci sute optzeci de zile! Printre care

două sarcini, poate și mai multe, plus fericirea mizerabilului din ziua în care, la fel ca în cazul meu, nevastă-sa l-a anunțat că va fi tată.

La toate acestea, însă, fata mea nu se va gândi, iar eu nu voi îndrăzni să o întreb de cât timp e cu el.

„Tati, suntem împreună de trei luni și nici c-am mai trăit așa ceva."

Întorcând privirile spre dreapta, nu voi mai vedea sala restaurantului fără ferestre, ci un zid gros, tencuit, către care mi se avântă fata, cu capul înainte.

Și nu voi putea evalua cu precizie distanța care îi va mai rămâne până la impact.

Să-i fie oare frică?

Fata mea e o vitează fără pereche. Profesoara ei de echitație ne-o spune de fiecare dată când ne vede pe mine și pe soția mea.

Seamănă cu mine.

Și-am să fiu alături de ea și-am să suflu ca să-i treacă și cucuiele, și vânătăile, și lacrimile, și rănile inimii.

„Tată, sunt îndrăgostită de un bărbat, da' e însurat."

Iar sorții i se va rupe de mine.

Drept compensație, dar și fiindcă sticla se va fi golit, voi mai comanda două cupe de șampanie.

În așteptarea desertului, va ține morțiș să-mi arate o poză de-a lui și, în fața entuziasmului ei, îmi voi scoate ochelarii din buzunarul interior. Pe ecranul telefonului va trece în revistă mai multe fotografii

luate de la o lungime de braț, într-o zi însorită, pe puntea unuia dintre vaporașele pentru plimbări pe Sena.

Nimic în imagini nu va da de bănuit că e vorba de un bărbat însurat și voi fi obligat să recunosc că mizerabilul inspiră încredere.

În imagini vor părea fericiți, chestie care-mi va rupe inima, căci el e căsătorit.

Ridicând privirea spre fiică-mea, voi observa, chiar dacă va fi afirmat tot timpul cinei contrariul, că-i pot citi pe chip un licăr de speranță.

Tot trupul ei va fi întins către bărbatul pe care mi-l va arăta pe ecranul telefonului mobil.

Tai-o, fetița tatei! Întinde-o!

Ești atât de tânără…

Cară-te, nu-l lăsa să-ți fure ce ai mai de preț.

Ești fata mea și doresc să ai tot ce e mai bun pe lumea asta.

Pleacă, nu te-ncurca în explicații. Lasă-l așa, cu nevasta și copiii lui.

Ia-ți oricum zborul, fie că-și părăsește nevasta, fie că n-o părăsește.

Există și povești mai fericite care te așteaptă.

Du-te, scumpa mea, un bărbat căsătorit nu e o soluție destul de bună pentru tine.

În mașină, în fața ușii locuinței ei, voi ezita un pic, dar mă voi hotărî să nu-i spun nimic, ca să nu provoc o reacție adversă.

Sărutându-mă, îmi va mărturisi: „Tati, nu știam că se poate așa ceva. Adică să iubești așa…“ Iar eu voi încerca să par cât de cât bucuros.

Măcar atât.

O voi privi cum aleargă spre ușa uriașă, din lemn, a imobilului și cum formează codul de la intrare care, în mod normal, ar trebui să o apere de asemenea aventuri.

Afară e frumos, iar jaluzelele de la ferestrele biroului sunt ridicate.

Pe fundul ceștii am lăsat ceva cafea, care s-a răcit. Stau întins pe canapea, cu capul sprijinit de vesta groasă.

O aud jos, în living, pe nevastă-mea dând cu aspiratorul. O scot din minți acele care cad din brad.

Codul de blocare a telefonului meu mobil este data de naștere a fetei, lucru pe care și soția mea îl cunoaște.

Dar nu-și bagă nasul. Nu cred.

Însă ar fi suficient, în acest moment, să-mi vibreze mobilul, căci l-am lăsat pe bibliotecă.

Soția mea ar vedea lumina ecranului aprinzându-se și reflectându-se în raftul de deasupra. Va opri aspiratorul, spunându-și că-mi sună telefonul și poate e ceva important, poate e de la serviciu?

„Mi-e dor de tine!“ și, dedesubt, cele zece cifre ale numărului de telefon al lui Alix. Instinctiv, nevastă-mea va nota numărul care

începe cu „06“ pe coperta interioară a unei cărți format de buzunar, lăsată pe-acolo pe undeva.

Se va întoarce fără grabă la aspirator, dar pocnetul acelor de brad în tubul acestuia nu-i va mai face nicio plăcere.

„Mi-e dor de tine“?

Cele cinci cuvinte scurte îi vor dansa în minte și nu-i vor da pace.

Tubul de oțel îi va aluneca din mâini.

Va lăsa aspiratorul în mijlocul livingului, ca pe un animal ajuns la capătul puterilor, și va căuta în telefonul meu mobil.

Ce să caute, de fapt?

Întrucât le-am șters pe toate, nu va da de niciun SMS și nici de vreun mesaj vocal. De fotografii, nici atât.

Numai că, în jurnalul de apeluri, numărul care începe cu „06“ – pe care îl va verifica uitându-se la cel notat pe coperta cărții – va apărea zilnic, ba chiar de mai multe ori pe zi.

Mult prea mult.

Nevastă-mea va observa că ultimul apel din partea lui Alix, la care nu am răspuns, e de ieri, de la ora 14.30.

Zgomotul aspiratorului i se va părea neliniștitor, așa că va scoate aparatul din priză cu un gest scurt.

Nu știe că sunt acasă, își spune că am ieșit pe undeva. Când ne-am culcat, i-am spus că de dimineață o să ies să alerg.

„Mi-e dor de tine!“

Va urca în dormitorul nostru ca să sune pe cineva și să ceară lămuriri despre cum se poate apela ascunzând numărul.

Pe terasă, după ce a luat o țigară din pachetul meu, chiar dacă s-a lăsat de fumat de opt ani, soția mea va forma tremurând numărul lui Alix, precedat de #31#.

Și telefonul lui Alix va suna pe undeva, prin Paris. Pe ecran îi va apărea „număr ascuns“.

Va ezita să răspundă, nimănui nu-i plac numerele ascunse. Până la urmă, după al patrulea apel, o va face, spunându-și că poate sunt eu. De trei zile tot așteaptă să mă audă.

„Alo, da!“ Soția mea îi va auzi vocea și, pe loc, va ghici că e o femeie tânără. Alix va repeta „alo“, ceva mai tare, distingând un suflu ciudat în receptor, fără a ști că e vorba despre vântul care bate la mine pe terasă.

Soția mea va închide, iar Alix nu se va simți deloc în largul ei.

Soția mea va fuma țigara până la filtru. Lucru care o va ameți și îi va provoca o oarecare greață.

Va încerca să își vină în fire: nu e nimic, nu e decât o voce feminină.

„Mi-e dor de tine!“

Nu va reuși.

Își va spăla mâinile și dinții în baie, ca să scape de gustul de tutun. Ca și cum ar desfășura firul dintr-un ghem, va trece în revistă ultimele noastre luni, în căutarea unor indicii care să trădeze prezența în viața mea a acestei voci tinere, feminine.

Totul i se va părea atât de evident! Niciodată nu sunt acasă.

Izbucnește în râs acolo, în baie, așezată pe marginea căzii, un râs nervos și disperat, gândindu-se la cuvântul „clișeu“.

Va repeta „nu eu“, „nu noi“, de parcă asta ar putea schimba ceva.

Va încerca să își revină, va ieși din baie regretând că a telefonat. Se va gândi la cum era înainte de a o face, va dori să se întoarcă la momentul dinainte de a o face. Vai, dacă nu s-ar fi aflat în living în clipa în care mi-a vibrat telefonul. De ce s-o fi hotărât să dea cu aspiratorul exact atunci? Fiindcă, uite, acum i se rupe de acele de brad.

Ca să afle mai mult, ar mai suna, dar ezită. N-ar mai face-o cu număr ascuns. Cealaltă, vocea tânără, va răspunde, iar soția mea își va declina identitatea.

Ba nu, n-o va face, nu după nouăsprezece ani de mariaj. Soția mea va prefera să stea de vorbă cu mine.

Își va aduce aminte de acel agent imobiliar pentru care a avut o slăbiciune când ne-am mutat la Marsilia.

La început, soția mea nu se va simți rău, lucru care o va mira. Pe terasă, după ce va închide telefonul, va fi doar năucită, la fel și în baie.

Apoi, i se va face rău dintr-odată. Nevastă-mea nu-i plăpândă, doar a născut fără anestezie epidurală. Va trebui totuși să se așeze pe pat și să se concentreze asupra respirației ca să nu înceapă să urle. Și o vor durea toate cele.

Într-o clipă de panică, va dori să o sune pe fiica noastră ca să vină la ea, s-o ia în brațe, dar se va abține. Îi vor trece prin fața ochilor imagini din filmul acela în care Emma Thompson pricepe că o înșală bărbatul, deschizând cadourile de Crăciun. În dormitor, Emma Thompson își scutură mâinile uitându-se în tavan, pentru a nu izbucni în plâns, căci jos, în capul scărilor, o așteaptă soțul și copiii.

Nevastă-mea va înțelege gestul și își va scutura mâinile cât de tare va putea. Ca atunci când te frigi.

Așteptându-mă să mă întorc, nu va mai fi în stare să facă nimic, deși vor fi atâtea de făcut. Nu-și va termina valiza, nu va pune aspiratorul la locul lui, nu va goli mașina de spălat vesela, nu va lăsa la vecină cheile și o sticlă de vin împachetată.

Se va simți bătrână. Se va simți o femeie oarecare, o femeie ca oricare alta.

Va dori ca tata să moară odată, zicându-și că numai din cauza lui…

Drept cine o iau? Drept o sfântă?

Uite, de asta chiar că-i e greață, de sacrificiu!

Mai bine și-ar fi pierdut calmul și s-ar fi plâns, ar fi trântit ușile, m-ar fi copleșit cu reproșuri fiindcă nu sunt niciodată aici când e nevoie de mine.

Și ce mai e și asta cu New Yorkul?

Soția mea ține enorm la sărbători, dar la New York… ce-o să se facă ea la New York?

După ce va trage jaluzelele, se va arunca îmbrăcată în pat, ceea ce nu face niciodată, nici măcar când e bolnavă.

Va înghiți în sec, cu noduri, iar timpul va trece tare încet.

Ca pentru a mângâia un copil, va repeta „te iubesc, te iubesc, te iubesc“, abia șoptit, la noi în pat, fără a ști cui adresează toate aceste „te iubesc“, iar durerea i se va mai potoli. Își va fixa atenția asupra unor detalii, mișcarea imperceptibilă a unei pete de lumină solară de pe mocheta bej, praful strâns pe plinta inaccesibilă de sub calorifer.

Și își va spune că există cu siguranță o explicație. Pe care i-o voi oferi în curând, când mă voi întoarce. O voi lămuri că a intrat în starea aceasta, chiar înainte de plecare, fără niciun motiv.

„Mi-e dor de tine!“

De mine îi poate fi dor unei prietene, de exemplu, și, după alte toate, avem acel semn de exclamare, or, un semn de exclamare e ceva prietenesc. Se poate și să fie vorba despre o clientă care, în absența mea, a avut de a face cu unul dintre colaboratorii mei și nu a fost prea mulțumită. Poate să fie și vreo stagiară care să îmi facă discret curte, fără a se fi petrecut ceva între noi.

Și chiar dacă aș fi înșelat-o, o explicație cu certitudine tot trebuie să existe. Lucruri de-astea se mai întâmplă. Păi, n-a făcut-o și ea? Dacă înțelege, va putea să ierte.

Își va imagina cum vom rezista noi strâns uniți în fața acestei încercări. Ce-ar fi să ieșim din ea încă și mai maturizați?

Gândurile îi dau curaj și cheful de a se ridica din pat. Până când întrebările îi pocnesc iarăși în minte ca niște floricele de porumb în cratiță: „Unde? Unde s-or fi văzând? La hotel? De câte ori pe săptămână? Și de când? Cine mai știe? Cine să fie? Oi fi mai văzut-o? Lucrează la el la cabinet?

Câți ani are?“

Soția mea va pune de acum totul sub semnul întrebării. Până și motivele pentru care ne-am mutat la Marsilia.

Și-i va fi teamă de mine, teamă că o voi părăsi. Fata noastră s-a făcut mare, iar eu câștig mulți bani. Soția mea nu vrea să divorțeze și, chiar dacă îi place să fie singură, nu vrea să trăiască de una singură.

I se va părea că e respingătoare și nu va mai fi în stare să se dea jos din pat. Își va dori să o mângâi, să o iau în brațe.

În sfârșit, va auzi zgomotul ușii de la dormitor care se deschide.

Intrând, mă voi mira că e tot în pat, fiindcă peste puțin trebuie să plecăm.

Mă voi așeza lângă ea: „Ce e, nu te simți bine?“

Pentru moment, nu va ști ce să spună. Și-ar dori să mă întrebe „Ce se-ntâmplă?“, dar mi-a mai pus întrebarea asta.

Va ezita să mă întrebe „Există altcineva în viața ta?“, pentru că i-e frică să n-o mint.

Voi deveni îngrijorat, fiindcă nu va spune nimic. „Ești bolnavă?“

Și-atunci soția mea va decide să zică: „Drăguță voce are fata aia.“ Cinismul nu e una dintre specialitățile ei. Dar propoziția asta o prinde absolut firesc. Ar vrea să mă rănească, nu vede niciun motiv pentru care să sufere doar ea.

Nu mă voi mira, îi voi așeza palma pe frunte, de un an nu i-am mai acordat atenție în mod special.

Ce să-i răspund?

O voi suna oare pe Alix pentru a o pune la curent: „Până la urmă nu mai plec“?

I-aș putea da vestea râzând, de parcă ar fi vorba despre o hotărâre simplu de luat și imposibil de regretat.

Îi voi spune: „M-am gândit la chestia asta de dimineață, la mine în birou, doar era de domeniul evidenței.“

I-ar veni mai ușor soției mele dacă aș părăsi-o pentru o femeie de patruzeci și opt de ani sau chiar mai mult?

Ar suporta mai ușor vestea dacă Alix nu ar fi atât de tânără?

Care mi-ar fi reacția dacă într-o seară, la birou, la o bună bucată de vreme după plecarea secretarei, asociatul meu ar bate la ușă pentru a mă anunța: „Îmi părăsesc nevasta. Știi că ai venit și tu, acum șapte ani, la mine la nuntă, dar acum o părăsesc pentru o femeie de treizeci de ani.“

Și dacă, după vreo doi ani, lucrurile nu vor mai ține între mine și Alix? Și dacă, la capătul a doi ani de viață în comun, ne vom da seama, și eu, și ea, că ne-am înșelat?

Și dacă nu voi reuși să-i fac un copil fiindcă spermatozoizii mei nu mai sunt în numărul necesar? Nu din cauza vârstei – potențialul reproductiv al bărbatului trecut de cincizeci de ani reprezintă echivalentul a 90% din al unui bărbat de mai puțin de treizeci de ani –, ci din pricina țigărilor și a stresului.

Și a culpabilității.

Și dacă am să decad fizic și am să merg în baston, dacă voi avea un cancer de prostată, dacă voi fi atins de disfuncții erectile ca 20% dintre bărbații între 50 și 59 de ani?

Dacă voi avea un accident cardiovascular?

Va mai rămâne Alix cu mine?

N-aș vrea să pierd totul.

Vom examina oare, eu și Alix, randamentul acestui soi de investiție? Vom decide, oare, să rămânem împreună cu orice preț, întrucât eu am divorțat, iar ea își va spune că a distrus o familie, chiar dacă nu vom mai avea niciun chef și asta va face din noi doi nefericiți?

Nu cumva în ceasurile cele mai pătrunse de melancolie, când noaptea alunecă în iarnă, ori cele din duminicile noroase, nu i se va

părea lui Alix că îmbătrânesc? Și pe mine nu mă va purta gândul, plin de regrete, spre soția și fiica mea?

Marțea trecută m-am întors târziu acasă.

Am sărbătorit încheierea anului la serviciu, ceva improvizat. La Alix am ajuns după miezul nopții, beat și tare binedispus, ba mai și sughițam.

Alix dormea, iar eu râdeam de unul singur în bucătărie.

Turnându-mi un pahar cu apă minerală, am zărit pe blatul cenușiu al mesei, lângă solniță și piperniță, un inel.

Ce loc nepotrivit pentru o bijuterie.

Alix nu poartă bijuterii.

Era un inel de aur poansonat, deosebit de fin și cu laturile puțin teșite. Mi-au trecut și sughițul, și cheful de râs, întrucât inelul aducea a verighetă. M-am întrebat dacă nu cumva, în seara aceea sau în alta, Alix o fi încercat inelul. Dacă și l-a pus pe inelarul stâng, și-a întins brațele și și-a lăsat capul într-o parte pentru a-și privi mâinile. Sprijinită pe blatul mesei, luminată de becul de la hotă, trebuie să-și fi zis: „Cam cum o fi dând chestia asta?“

M-am gândit la asta fiindcă, la Marsilia, în baia de la primul etaj, după ce am reparat lanțul de la bicicleta fiicei mele, care scăpase, într-o duminică, mi-am scos verigheta. Am așezat-o pe marginea chiuvetei și, în timp ce apa curgea, mi-am întins brațele și mi-am privit mâinile murdare și fără verighetă. Mâini de aventurier.

Am pus la loc inelul, lângă solniță și piperniță, pe blatul cenușiu.

Mă voi putea oare recăsători?

M-am dus la culcare și am strâns-o atât de tare în brațe pe Alix, încât s-a trezit.

A doua zi dimineață, când îmi beam cafeaua, în bucătărie nu mai era niciun inel.

Săptămână de săptămână mi-e frică de clipa în care o las singură pe Alix. Despărțirile noastre sunt din ce în ce mai grele, de parcă am repeta-o pe cea definitivă.

Amărăciunea își face și ea imediat apariția, iar cuvântul acesta nu-mi place, căci e plin de mizerie.

Înainte de plecare parcă simt o funie strângându-mi gâtul.

Cu Alix, ora de dinaintea plecării e dificilă și nu știm cum să ne-o umplem.

Nu avem suficient timp pentru a ne duce la cinema sau pentru a ne plimba, însă e totuși prea lungă pentru a trece repede.

Fără a fi interesați cu adevărat, căutăm subiecte de conversație, altele decât plecarea mea sau data întoarcerii.

Ca să ne mai luăm gândul, ne uităm la clipuri video comice pe YouTube, cu spatele la geanta mea neagră, lăsată lângă ușa de la intrare.

Nu îndrăznim să ne îndepărtăm prea tare de apartamentul ei și, dacă totuși o facem, este doar pentru a ne duce în cafeneaua de la parter.

Prezența chelnerului și a celorlalți clienți ne mai schimbă gândurile.

Nici mie, nici lui Alix nu ne este sete. Împărțim o sticlă de apă Perrier, în picioare, la bar, încercând să nu ne uităm la ceasul de pe perete.

Mi s-a întâmplat chiar să plec cu douăzeci de minute mai devreme doar pentru a pune capăt așteptării.

Soluția pe care am descoperit-o pentru a evita situația a fost să plec la lucru devreme, vinerea dimineața, și să mă duc direct la aeroport după încheierea programului de la birou.

Tristețea mă cuprindea încă din ziua dinaintea plecării, mai întâi pe seară, apoi în zori.

Ba chiar cu două zile înainte.

Am părăsit-o pe Alix vineri. Încă de miercuri, atmosfera din apartament devenise apăsătoare. Amândoi ne pierduserăm naturalețea.

Luat de val și pătruns de devotament, aveam senzația că sunt prezentatorul dopat al unei emisiuni de pe canalul unu al televiziunii. Totul era „formidabil“ și „genial“, puneam semne de exclamare după fiecare frază.

Alix și cu mine eram triști.

Joi seara ne-am dus la restaurantul indian de la parter, pentru cina dinaintea plecării. Timpul era foarte frumos, așa că am putut mânca pe terasă, departe de calorifere, dar păstrându-ne paltoanele pe noi.

Eu am fumat mult.

Alix mi-a citit meniul, fiindcă îmi uitasem ochelarii. M-aș fi putut descurca și singur pentru a descifra felurile de mâncare, întrucât începusem deja să le știu. Am ascultat-o însă pe Alix căreia îi place să-mi citească.

A citit în întregime meniul, descrierea fiecărui fel, ba chiar și deserturile, prețurile și suplimentele, încet, ca să nu mă pună în încurcătură, întrerupându-se pentru a-mi spune „Asta ar trebui să-ți placă“ sau „Poate c-o să iau chestia asta“, stând cu spatele drept și cu mâinile încrucișate pe masă, ca o elevă silitoare.

Am sărutat-o pe buze cum ai lăsa să-ți scape un suspin adânc de ușurare. Avea nasul rece și limba fierbinte. Mi-am zis că făcusem bine că am venit la restaurant, că am ieșit din casă, mi-am zis că avea să ne pice bine cina, ca odinioară, când era de ajuns o astfel de masă, când cina încă era cină și când ne bucuram de ea, de la citirea meniului până la desert, ba chiar până la cafeaua de după și la bacșișul de după cafea.

Acum, însă, e nevoie de mai mult decât de o simplă cină pentru a o face fericită pe Alix.

După ce am dat comanda, ne-am ales subiectele de conversație, evitând cu grijă Crăciunul.

Nu aveam cum să o întreb ce daruri urma să le facă părinților, fraților și surorilor ei și copiilor acestora, întrucât nici ea nu avea să mă întrebe ce dar urma să îi fac soției mele.

A trebuit să îi repet de mai multe ori în ce zi plecam la New York.

Luni, la ora trei după-amiază, pentru zece zile.

Alix mi-a propus să sărbătorim împreună Crăciunul în ianuarie. Și aproape că am reușit să ne convingem că era ceva original.

În timpul cinei, Alix a ascultat frânturi de conversație din vecini, ceea ce nu m-a deranjat. Erau doi prieteni vechi, ceva mai tineri decât mine, care nu se mai văzuseră de multă vreme. Alix mi-a șoptit la ureche: „Îmi plac prieteniile dintre bărbați!“ Îi asculta surâzătoare, cu capul lăsat într-o parte. La un moment dat, privirea i s-a oprit asupra scrumierei. Are această capacitate de a se scufunda în sine. Gândurile îi devin opace.

Unde s-o fi ducând?

După cină, mai aveam de trecut amândoi o noapte. Cât timp nu ne vom mai vedea? Trei săptămâni?

Ea era la duș, iar eu o așteptam în pat. Fără îndoială, amândoi ne gândeam la același lucru.

Vom face dragoste. Trebuie să facem dragoste, fiindcă a doua zi plec.

Nopțile de dinaintea plecărilor mele seamănă cu acelea de la începutul relației noastre, încorsetate de aceleași operațiuni.

Dacă ar fi fost să aleg, mi-aș fi dorit să dorm înlăuntrul trupului ei, fără a face vreo mișcare. Să fie oare fizic cu putință? Ghemuiți amândoi. Eu în spatele ei, pătrunzând-o fără a-mi da drumul, rămânând așa, unul într-altul, până la trezire.

Alix a venit lângă mine, în pat, înfășurată în prosop. Vârfurile părului îi erau ude, picioarele reci.

Am făcut dragoste, iar ea s-a agățat de mine până și cu sexul.

Vineri dimineață, când m-am trezit, afară ploua parcă pentru a mă pedepsi.

Am făcut un duș și m-am îmbrăcat. Am băut o cafea și am fumat o țigară lângă fereastra de la bucătărie.

Alix a rămas în pat și i-am fost recunoscător pentru că s-a prefăcut că doarme.

Mi-am făcut bagajul.

Mi-am luat trusa de toaletă de pe taburetul de lângă chiuvetă, am recuperat tricoul pe care îl purtasem cu o zi mai înainte și care rămăsese sub blugii lui Alix, pe fotoliul din dormitor, mi-am luat cămașa agățată în șifonier, lângă hainele ei, am lăsat cu bună știință două tricouri împăturite și o pereche de șosete pe o etajeră, am scos din priza din bucătărie încărcătorul laptopului și al telefonului mobil, nu mi-am uitat ochelarii de citit pe noptieră, cartea pe care mi-o împrumutase Alix am băgat-o în buzunarul exterior al genții de voiaj, pentru a fi la îndemână, am strâns cele două pahare și sticla goală de vin, care rămăseseră în living, lângă canapea. Am dat bobițe pisicii.

Chiar dacă am fost foarte atent și am așteptat până în ultimul minut pentru a-mi încălța pantofii, în timp ce îmi puneam lucrurile în geantă, tot a scârțâit parchetul.

În privința cheilor, am avut un moment de ezitare.

Punându-mi paltonul, m-am gândit că, și dacă ar rămâne încuiată pe afară, Alix putea să-i telefoneze menajerei. Însă dacă s-ar hotărî să

plece undeva pentru Revelion, atunci ar fi mai bine să rămână cheile la vecină.

În hol, cu paltonul pe mine și cheile lui Alix în buzunarul drept, mi-am spus că aș fi putut pur și simplu s-o întreb: „Ai nevoie de cheile de la mine pentru sărbători?“

Chiar dacă știam că nu dormea de-adevăratelea, nu-mi doream s-o trezesc pentru chestia asta și nici ca astfel să se desfășoare ultimul nostru schimb de cuvinte.

Înainte de plecare, așezat pe marginea patului, în momentul în care o voi săruta, trebuie să spun ceva de genul: „Plec“, „Te sun“, „Sărbători fericite“. „Pot să păstrez cheile?“ nu merge.

M-am aplecat și, sărutând-o pe obraz, pe frunte, pe gât, pe gură, am șoptit: „O să țină cam mult, de data asta.“

N-am mai avut răbdare să aștept ascensorul, așa că am coborât pe scări.

Am ieșit din imobil, afară deja se lumina și am urcat în taxiul care mă aștepta pe un loc pentru mașinile de aprovizionare. Șoferul a demarat și a ieșit, în sfârșit, de pe strada lui Alix, iar eu mi-am lăsat capul pe spate, sprijinit de spătarul îmbrăcat în piele neagră.

Nu m-am mai întors înainte de a urca în taxi.

Nu am mai ridicat ochii către fereastra apartamentului lui Alix, spre locul în care mi-am băut cafeaua și de unde, de fiecare dată când plec, se uită după mine.

De fiecare dată, treabă care mă agasează în anumite zile când stau pe trotuar și aștept un taxi care nu mai apare, Alix rămâne la geam, iar eu mă simt obligat să fac pe clovnul ori să-i trimit săruturi, înainte de a coti pe strada Gérando.

Se întâmplă s-o mai observe și alții, de exemplu taximetristul sau, dacă mă hotărăsc să iau metroul, un alt pieton care, la fel ca mine, așteaptă ca omulețul din semafor să treacă la culoarea verde. Iar aceștia încearcă să își dea seama cui mă adresez, ridică privirile și se uită de jur împrejur, lucru care, până la urmă, mă umple de bună dispoziție. S-or fi uitând și nevestele lor dimineața, de la fereastră, să-i vadă cum pleacă? Oricum, habar nu au că Alix nu e soția mea.

Prima dată când am plecat de la Alix, am făcut un ocol lung până am ajuns la stația de metrou. Purtam aceleași haine ca în ajun și mă uitam la fiecare magazin, la fiecare vitrină cu uimirea pe care o generează lipsa de somn. Speram să mă mai întorc la ea.

Cămașa mi se șifonase și mă întrebam ce-aș putea răspunde dacă va observa cineva și mi-o va spune. Nu mai aveam timp să trec pe la hotel pentru a mă schimba și nici vreo altă cămașă nouă-nouță, încă nescoasă din țiplă, ca personajele din filmele americane, lăsată într-un dulap de la birou.

De când să nu mai fi purtat, două zile la rând, aceeași pereche de boxeri și aceiași ciorapi?

Așa însă în boxerii din ziua trecută regăseam senzația ușoară din zorii ce urmează unei petreceri.

Îmi amintesc de acea dimineață ca de una de vară. Mă văd mergând pe stradă fără palton, deși purtam unul, din moment ce eram abia în ianuarie. În memoria mea, copacii sunt înfrunziți, deși nu aveau cum, ba chiar trebuie să mai fi avut decorațiunile de la Crăciun.

Îmi amintesc de dimineața aceea ca de una de vară din cauza nepăsării. Toate femeile pe care le întâlneam erau frumoase, chiar dacă nu purtau rochii ușoare, ba chiar și bărbații erau chipeși. Mi-a venit să mă opresc undeva, să beau o cafea și să profit de soare.

Numai că, în acea perioadă a anului, terasele nu sunt deschise sau, dacă da, atunci sunt acoperite și încălzite de radiatoare exterioare.

Înainte de a traversa intersecția, pe trotuarul din fața imobilului în care locuia Alix, m-am întors sperând că va fi la fereastră. Am făcut și un pariu cu mine însumi: dacă o voi vedea la fereastră, atunci înseamnă că voi mai veni pe la ea și vom mai face dragoste.

Iar Alix acolo era, la fereastra de la bucătărie. Stând foarte dreaptă. I-am trimis un sărut din vârful degetelor arătător și mijlociu. Când am ridicat brațul spre ea, mi s-a părut că-mi voi lua zborul.

De atunci, mereu e acolo. E un ritual al nostru.

E tenace și-n dragoste, și-n tot restul.

Zice că lucrurile nu trebuie făcute doar o dată, ci de fiecare dată.

Jos, în stradă, dimineața, când plec la serviciu, ridic fruntea în speranța că va fi tot acolo. Și trăiesc o fracțiune de secundă de suspans.

Își face apariția.

Uneori, trece de la o fereastră la alta în timp ce se uită la mine.

Sau ajunge mai târziu, după ce m-am întors deja o dată sau de două ori fără a observa pe cineva, chiar o iau la pas când, în sfârșit, i se conturează silueta, în halat, cu o ceașcă de cafea în mână.

Și se dezbracă de tot.

Îmi face semne largi, iar eu nu înțeleg ce vrea să spună.

Nu-i pot zări expresia de pe chip, dincolo de geam, dar, după poziția corpului, ghicesc dacă e fericită ori e tristă.

Alix este fericită în zilele în care știe că seara mă voi întoarce la ea.

Dacă e să fac un calcul, dorm la ea în mod regulat de opt luni, adică de două sute treizeci și patru de zile. Dacă scad weekendurile, vacanțele și deplasările mele în străinătate, pot afirma că Alix s-a arătat la fereastră cel puțin de o sută treizeci de ori, pentru a mă vedea plecând.

E mult.

De ce nu am privit vineri spre fereastra ei, înainte de a urca în taxi?

Nu am coborât geamul mașinii și nici nu m-am aplecat în afară.

S-o fi uitat oare după mine cum plecam? O fi văzut taximetrul negru cotind la capătul străzii, după ce acesta a aprins caseta luminoasă cu inscripția *TAXI?*

Automobilul a rulat către bulevardul Magenta. Și-am ieșit din arondismentul lui Alix.

În dreptul Gării de Est, în valul de pietoni care traversau strada, l-am recunoscut pe unul dintre prietenii ei. Mi-a venit să cobor geamul și să-l strig.

Era un prieten apropiat, poate știa de noi și m-am bucurat să-l văd. Îmi și închipuiam convorbirea telefonică în cursul căreia i-aș fi spus: „N-o să ghicești niciodată pe cine am văzut când mă duceam la aeroport!“ Am luat-o ca pe un semn, chiar dacă nu știam în ce sens. Ca un ultim contact cu Alix, înainte de a părăsi Parisul.

De ce nu am ridicat ochii spre fereastra ei? Măcar o privire să fi aruncat.

Porte d'Italie – taxiul a luat-o spre Lyon, pe A6, și a mers bine în pofida ploii.

La radio, un reportaj despre succesul piesei de teatru *Monologurile vaginului*. Jurnalistul enumera niște cifre în mare viteză, apăsând pe prima silabă a fiecărui cuvânt, ca un comentator sportiv. Tradusă în *cinci*zeci de limbi, jucată în o *su*tă treizeci de țări, mai mult de *trei* mii cinci sute de reprezentații în Franța.

După care s-a trecut la un montaj cu extrase din piesă, interpretate de diferite actrițe.

Mi s-a părut comic, chiar dacă nu eram pus pe râs, ca doi bărbați care nu se cunoșteau să asculte, în atmosfera promiscuă a unei mașini, mai multe femei vorbind despre vaginul lor.

M-am uitat la șofer în oglinda retrovizoare centrală, dar nu părea jenat. Poate că nici nu asculta sau poate că mai auzise reportajul mai devreme, în zori, în timpul unei alte curse.

Nu mai știu de câte ori s-a auzit cuvântul „vagin“ din aparatul de radio de la bord.

De teamă ca solicitarea mea să nu fie greșit interpretată, nu l-am rugat pe șofer să schimbe postul.

Nu cred să am probleme cu acest cuvânt, dar, după ceva timp, tot auzindu-l repetat, „vaginul“ ăsta începe să-mi zgârie timpanele.

Panourile albastre încep să anunțe „Orly“.

M-am uitat la ceas: îmi luasem o marjă prea mare de timp, din precauție, deci aveam să ajung prea devreme la aeroport.

Oare ce făcea Alix?

S-o fi sculat?

Își bea cumva cafeaua, în pat, așezată pe locul meu?

Fiindcă prima cafea Alix o bea dimineața, în pat. Înainte de a o cunoaște, preferam să dorm până în ultimul minut și apoi să mă scol dintr-odată, fără a mai sta pe gânduri, pur și simplu fiindcă trebuia să mă dau jos din pat.

Seara pune ceasul să sune cu cincisprezece minute mai devreme și, când se aude soneria, nu se duce direct la duș, nici la toaletă, nu aprinde lumina, ci merge să pună cafeaua pe foc. Pe urmă se întoarce în dormitor, în vârful picioarelor, lasă ceașca mea pe noptieră și își bea cea dintâi cafea a zilei în pat, în semiîntuneric.

O aud suflând și înghițind.

Mă mângâie pe păr, iar eu alunec afară din somn încetișor, în timp ce mi se răcește cafeaua.

Ar trebui să își cumpere o cafetieră programabilă, însă nu o face fiindcă îi vine greu să arunce banii pe aparatură electrocasnică.

Iar mie mi-a interzis să îi cumpăr una.

Aparatul de marcat se tot învârte, cifrele verzi mă duc cu gândul la cele de la deșteptătorul lui Alix, kilometrii se adună între ea și mine. Începe să mi se facă tot mai cald acolo, pe bancheta din spate a automobilului.

O fi la duș?

Că doar nu s-o fi apucat să schimbe așternuturile!?

Oare mi-a aruncat imediat prosopul încă ud în mașina de spălat?

Pe autostrada spre Paris sunt niște ambuteiaje. Mașinile au farurile aprinse, vremea e mohorâtă.

Parbrizul s-a cam aburit, iar zgomotul ștergătoarelor mă calcă pe nervi. Cobor geamul, șoferul se uită la mine, îl întreb dacă îl deranjează. Nu-l deranjează, dar închide încălzirea.

Până și ceafa mi-a transpirat. Îmi scot paltonul. Scaunul din dreapta șoferului e mult prea dat în spate și nu reușesc să îmi întind picioarele.

Îmi pierd răbdarea și m-aș cam da jos din mașină. Mă uit la iPhone: niciun mesaj, niciun apel de la Alix. Cobor și mai mult geamul și picături mici de ploaie cad înăuntru, pe pielea în care este îmbrăcată bancheta.

Îmi vine să-l rog pe șofer să întoarcă, chiar dacă sunt ambuteiaje, următoarea ieșire e la doi kilometri. Cu-atât mai rău, o să pierd avionul.

Îmi imaginez ce față ar face Alix dacă m-aș întoarce, dacă aș descuia ușa cu cheia mea și m-aș duce lângă ea în pat. Nici că i-ar veni să creadă!

Când o s-o mai văd?

Data viitoare mi se pare atât de îndepărtată, încât mi-e teamă ca nu cumva să nici nu mai existe.

Nu am convenit o dată precisă, nu am fixat o zi anume, după cum îți aranjezi o vizită la medic. Deci n-am cum face vreun calcul. Pe bancheta din spate a taximetrului nu am cum să conchid: „O voi revedea peste douăzeci și două de zile. Ei, hai că trec repede douăzeci și două de zile.“

Și dacă nici nu ne vom mai revedea?

De ce mi-am pus paltonul ca să-i spun la revedere?

De ce n-am strâns-o încă o dată la piept? M-aș fi putut ridica din pat, aș fi putut ieși din dormitor și apoi aș fi putut reveni. Și încă unul, încă un sărut!

Am plecat rapid, de parcă ar fi urmat să mă întorc pe seară. Am încercat să nu fac prea mult zgomot strângându-mi lucrurile.

De ce nu mi-am mai afundat nasul în sexul ei înainte de plecare?

I-aș fi putut aduce cafeaua la pat.

Sau i-aș fi putut lăsa un bilețel cu câteva cuvinte pe masa din bucătărie.

Aș fi putut face lucruri din acestea pe care ea le face.

Ajuns jos, în stradă, m-am și repezit pe bancheta mașinii.

De ce, adică, eu sunt cel care pleacă?

Vreau să o sun pe Alix, dar n-am s-o fac de pe bancheta din spate a unui taxi. Îmi imaginez conversația și chipul mi se însuflețește. Zic „Alo, iubito“, zic „Sunt fericit să te aud“, zic „Îmi lipsești“ și zic „Îmi pare rău“, găsesc cuvintele potrivite cu ușurință, fără ezitări, cuvintele care ar putea desface nodul ce-mi strânge gâtul. Aș vrea să pot aranja totul cu doar un singur telefon, dar mă cunosc îndeajuns, nu-mi place figura asta cu telefonul, sunt jenat și încordat, interpretez greșit tăcerile și, când închid, e și mai rău.

Se apropie Orly și m-au cuprins cele mai demente angoase. Mi-e frică să nu se prăbușească avionul. Dacă l-aș ruga pe șofer să întoarcă, mi-e frică să nu avem un accident în drum spre Paris.

Nu m-am întors, nu m-am uitat după ea, la fereastră. Pentru Alix, asta trebuie să fi fost un afront.

Acceptă totul, pe nevastă-mea, pe fata mea, pe tatăl meu, New Yorkul, dar peste chestia cu fereastra chiar n-o să treacă.

Când mă voi întoarce, nu-mi va mai deschide ușa.

Șoferul mă întrerupe.

Am strâns cheile lui Alix atât de tare în mână, încât mi-au lăsat o urmă pe degete.

Mă întreabă la ce terminal.

Răspund fără chef: „Vest.“

Nevastă-mea vrea să i-o trag și nu oricum, ci tandru.

Vrea să-i țin chipul în palme și s-o sărut pe gât, poate să-i și șoptesc la ureche că o iubesc, că e femeia mea și că e frumoasă.

Nevastă-mea vrea să i-o trag.

A bătut la ușa biroului și a așteptat să răspund „da“ ca să intre. S-a așezat pe canapea și, după o lungă tăcere, a spus: „De când te-ai întors n-am făcut dragoste.“ La fel de bine ar fi putut spune: „Trebuie să stăm de vorbă.“

Și-a repetat: „Nu mai facem dragoste.“

Nu e adevărat!

O consider nedreaptă atunci când îmi compară pielea rece cu a unui șarpe.

La ea nu se uită?

Are aerul suveran al persoanelor rănite. S-a așezat pe marginea canapelei, cu spinarea dreaptă, cu palmele pe genunchi. Din buzunarul blugilor iese la iveală o batistă de hârtie. Picioarele goale i se cambrează pe pardoseala de piatră.

Stau în picioare, în mijlocul încăperii, cu mâinile în buzunare, doar în ciorapi, fiindcă aici, la etaj, trebuie să-ți scoți încălțările.

Mi se pare că nu suntem decât doi bătrâni și asta mă scoate din fire.

Îmi vine să mă arunc pe ea și puțin îmi pasă că s-ar putea lovi cu capul de masa joasă. Îmi vine să-i smulg toate hainele și să i-o trag pe loc, ca un actor de filme porno.

Nu mai facem dragoste?

Sau nici să n-o dezbrac. Doar să-mi desfac prohabul și să-i dau blugii jos odată cu chiloții, zgâriindu-i fesele. Să-mi scuip în palmă ca să-i umezesc sexul și să i-l înfig imediat pe al meu.

Numai gândindu-mă la asta și mă și excit.

Știu că i-ar plăcea să mă apropii de ea, să-i prind fața-n palme, e suficient să i le pun pe tâmple, ca să-i treacă durerea de cap.

Și n-o să-i dau drumul când sexul meu îi va ajunge până-n bolta palatină, chiar lângă glotă.

Eu voi fi cel care va imprima ritmul mișcării de du-te-vino, din bazin. Și dacă mușchii cefei i se vor întări, mi se va scula și mai tare.

Am chef să-mi posed nevasta pe jos, lângă canapea, chiar dacă-și va juli obrazul și bărbia, frecându-le de pardoseala de piatră.

Și-atunci nevastă-mea va putea să țipe, chiar dacă tata e în camera de oaspeți de alături și nu e surd, fiindcă o voi aduce la orgasm.

„Nu mai facem dragoste.“

Furia mă părăsește și mă simt vinovat.

De când oare am ajuns adversarul ei?

Are dreptate să vrea să-mi vorbească. „Nu uitați să stați de vorbă unul cu altul“ ne-a spus primarul în timpul ceremoniei de căsătorie, lucru care ne-a emoționat.

Soția mea nu îmi reproșează nimic, își începe cea mai mare parte dintre enunțuri cu „eu“, nu cu „tu“, și spune cu sinceritate ce simte.

Și-ar dori să înțeleagă.

Discursul îi e limpede, lipsit de ezitări, probabil că și l-a pregătit de multă vreme, punct cu punct.

Nu își caută cuvintele, dar vocea îi tremură.

De câteva luni încoace, de câte ori îmi telefonează la Paris, chiar înainte de a-i da bună ziua, încep cu: „N-am timp.“

Acum o să mă întrebe dacă am pe altcineva?

„Nu mai facem dragoste“ și asta o întristează.

Pe stradă, alături de ea, merg cu pumnii strânși. Duminica dimineața plec din ce în ce mai devreme, iar la Marsilia nu mai ajung decât sâmbăta dimineața. Abia de are timp să se învețe cu prezența mea, c-am și plecat. Abia de are timp să se învețe cu absența mea, că m-am și întors.

Soția mea nu se enervează, nu înjură, nu își subliniază frazele cu niște: „M-am săturat!“

Vorbește încet, în așa fel încât tata și fata noastră să nu ne audă.

Pentru a nu izbucni în plâns.

Se întreabă cu voce tare dacă era necesar să avem această discuție înaintea plecării la New York.

„Nu mai facem dragoste“: e amuzant, fiindcă ea credea că, într-un cuplu, mai degrabă bărbații se plâng de așa ceva.

Mă duc lângă ea și, cum nu știu ce să spun, o ating. Îi pun la loc, după ureche, o șuviță de păr. Îmi trec brațul drept peste umerii ei.

Când surâde, soția mea o face cu gura, cu obrajii, cu nasul, ba și cu ochii. Are dinți mici, albi, lipiți unii de alții și riduri la colțul ochilor care-i desenează pe piele aripi de fluture.

Mie mi se pare frumoasă.

Își lasă capul pe umărul meu, iar eu o mângâi pe păr.

Pe ceafă, de unde începe gâtul, are o cută de carne. Vara, când e bronzată, dacă își apleacă fruntea pentru a citi, i se vede o dungă albă, foarte fină, ca șnurul de la costumul de baie sau de la un colier.

Îmi trec arătătorul de-a lungul acesteia și i se face pielea de găină.

De-a lungul întregii perioade în care mă întâlneam cu Alix, înainte de a fi făcut dragoste cu ea, mi se întâmpla, în patul nostru de la Marsilia, în weekend, noaptea sau dimineața, să-mi doresc foarte tare nevasta.

O dezbrăcam chiar dacă dormea.

Asta se întâmpla anul trecut.

Îi sărutam sânii, pântecele, pleoapele. Lingându-i sexul, deveneam liric: „Din sexul ăsta a ieșit fetița noastră“ – și lingeam încă și mai avântat.

Mi se scula zdravăn și îndelung. Nu-mi lipseau nici saliva și nici sperma.

Făceam dragoste cu soția mea strivind-o cu toată greutatea și-i țineam fața-n palme ca să îi văd expresia din timpul orgasmului.

Ajungeam apoi la Paris și mă repezeam s-o sun pe Alix.

Mai fac oare dragoste cu soția mea? Alix mi-a pus întrebarea asta în vederea renunțării la prezervative.

În primele șase luni, Alix și cu mine am fost „prudenți“, lucru deloc de domeniul evidenței mai ales pentru mine, care nu eram obișnuit cu așa ceva.

Cumpărasem o cutie cu douăzeci de prezervative dintr-un hipermarket, de la raionul cu pansamente. Aveau un parfum dulceag și erau greu de manipulat. Când făceam dragoste cu Alix mi se părea că am sexul într-o ventuză.

M-am mirat cum de nu avea ceva prezervative ascunse în spatele produselor de înfrumusețare, pe una dintre etajerele din baie.

Până la urmă a cumpărat ea o altă marcă, dintr-o farmacie, cu antihistaminice, fiindcă mi-era frică să nu fiu alergic la latex, eu care nu sunt alergic la nimic.

Mi-am adus aminte de tipul de la o televiziune care, în timpul unei campanii de prevenție, spunea că ar trebui suflat în prezervative pentru a verifica dacă nu sunt găurite. Mi s-a părut grotesc, iar Alix mi-a explicat că, la drept vorbind, nu e necesar.

Întrucât ne foloseam de prezervative, întrucât trebuia să mă ridic, gol, pentru a mă duce să caut unul în baie, întrucât trebuia rupt ambalajul și deci întrerupt totul, întrucât trebuia desfășurat prezervativul prinzându-l de rezervor, întrucât exista riscul să nu mi-l pot pune și să mi se culce, în primele șase luni nu am pătruns-o de fiecare dată pe Alix cu sexul meu.

Și-am întors lucrurile în favoarea mea. Mi se părea, sigur că e cam stupid, că îmi înșelam mai puțin nevasta pătrunzând-o pe Alix cu degetele ori cu limba.

Lipindu-mi capul de sexul ei.

Oare ce-mi închipuiam? Că existau diferite grade ale infidelității, ca infracțiunile din codul rutier?

Dacă aș fi fost controlat în pat, alături de Alix, de către poliția infidelității, aș fi putut să prezint actele și să spun: „Domnule agent, a existat stimulare a zonelor vaginală și anală, dar nu și penetrare cu penisul meu.“

Iar agentul, nu fără oarecare atenționări, m-ar fi lăsat să plec mai departe?

Înainte de a face dragoste cu Alix, îmi imaginam că fac dragoste cu Alix.

Acela a fost întâiul stadiu.

Mă pierdeam în presupuneri despre sexul ei, despre păr, despre culoare. Era oare epilată? Și cum? Îi zărisem deja pântecul în ziua în care, trăgându-și mai energic puloverul, i se ridicase și tricoul un pic. Și șoldurile, când se aplecase să își ia portofelul din geantă, după un prânz împreună. Știam că nu poartă string și că avea sânii rotunzi, îi ghicisem prin cămașa albă.

Restul trupului i-l reconstituisem cu ajutorul imaginației.

O chemam la mine în birou după ce pleca toată lumea. După opt seara, ambianța era diferită.

Mergea pe culoar, înaintea mea, uitându-se la tablourile de pe pereți, și nu găseam niciun motiv valabil care să-i poată explica venirea.

O îmbrăcam într-o rochie albă, ușor transparentă și simplu de scos, cu bretele care se înnodau pe umeri, chiar dacă nu era încă

anotimpul potrivit. Și îi puneam o geantă în bandulieră. Îi ridicam părul într-un coc, pentru a-i lăsa ceafa goală.

Erau fantasme de tinerel, în voia cărora mă lăsam cu toată plăcerea.

Nu aveau cum să facă rău.

Mă concentram asupra unor senzații precise: desfacerea bretelelor, mângâierea pielii, observarea reacțiilor pielii.

Mă gâtuia dorința.

Pentru mine, la Paris, era simplu să mă masturbez, presupun că mai simplu decât pentru un bărbat căsătorit care locuiește la el acasă întreaga săptămână. Mi-o frecam de fiecare dată când îmi imaginam că fac dragoste cu Alix.

În weekend mă întorceam la Marsilia și-mi doream soția.

În timpul săptămânii, la Paris, mă vedeam tot mai des cu Alix, la o cafea sau la un pahar cu vin.

Înainte de a merge la întâlnire, îmi făceam promisiuni pe care nu le țineam: nu se va întâmpla nimic între noi, nu-i voi pune mâna pe umăr și nici pe coapsă, nu-i voi mângâia cu vârful degetelor bărbia, nu voi lăsa să treacă momente prea lungi de tăcere, dar mă duc totuși la întâlnire fiindcă vreau s-o văd, lucru care mă umple de bună dispoziție.

Așezată în fața mea, Alix nu bănuia că deja am făcut dragoste de vreo zece ori.

Și-mi povestea cum i-a mers în cursul ultimei săptămâni.

Pe de o parte, era ceea ce Alix spunea sau făcea, pe de alta, interpretarea pe care eu o dădeam spuselor și faptelor ei.

Dacă zicea „Am dormit prost“, mă întrebam dacă avusese insomnie gândindu-se la mine.

Dacă își lăsa palma pe masă, lângă pahar, mă întrebam dacă o făcea pentru a mă ispiti să i-o iau.

Dacă mi se părea că s-a îmbrăcat deosebit de elegant, mă întrebam dacă nu cumva făcuse efortul știind că urmează să se vadă cu mine.

Strecurându-le printre glume, utilizam cuvinte care excită, precum „orgasm“, „plăcere“ sau „virilitate“.

După întâlniri, revedeam scena în minte de zece, de douăzeci de ori.

Disecam totul.

Schimbam finalul. Nu ne mai despărțeam pe trotuarul din fața cafenelei, ci ne duceam direct în hotelul de alături. Treceam peste scena de la recepție, totul începea direct în clipa în care se deschidea ușa camerei, ca-n filme.

În drum spre birou, îmi mângâiam linia care pleacă de la lobul urechii mele drepte și duce până la bărbie, pentru a-mi închipui ce ar fi putut simți Alix atunci când degetul meu arătător îi mângâiase linia care merge de la urechea ei dreaptă până la bărbie.

Firesc, a fantasma înseamnă a-ți asuma riscul de a fi dezamăgit.

Cu Alix, fantasmele mele mi-au alimentat dorința care a provocat-o pe a ei.

Poate că ar fi fost de ajuns, de fiecare dată când creierul meu se conecta la Alix, să mă cenzurez jucând o partidă de cărți pe iPad,

dându-i un telefon soției mele sau unui prieten.

Aș fi putut pocni din degete de fiecare dată când mă gândeam la ea, cum făcea mama atunci când, copil fiind, eram cu mintea în altă parte.

Înainte de a pătrunde în Alix, mi se întâmplă să-i șoptesc la ureche: „Ți-o bag.“

Mă anunț.

Pronunțând cuvântul „bag“, amân actul cu câteva secunde care devin mai mult decât excitante.

Alix îmi spune ce-i place și de ce are chef.

Îmi pune anumite întrebări atunci când îmi atinge sexul sau când mi-l linge: „Cum e mai bine, așa sau așa?“

Îmi descrie acele părți ale trupului meu pe care le preferă, iar eu o ascult ținând ochii închiși. Îi plac umerii și tatuajul albastru în formă de stea, pe care nu mi-l mai asum, bicepșii, fesele, zona inghinală și, mai ales, sexul.

I-ar plăcea să fiu circumcis.

Alix zice „scula ta“ sau „sexul tău“, uneori „mădular“.

Îi place să pronunțe cuvintele „a se scula“, „a i-o trage“ și le repetă.

Se bucură să-i vorbesc despre fundul ei.

Alix își lasă capul pe burta mea și mă mângâie îndelung. Îi pot simți respirația.

Nu lasă niciun loc neacoperit, ridică ochii spre mine și îmi pândește reacțiile.

Când mi se scoală, devine serioasă.

Se uită la sexul meu, îl mângâie, se lasă în genunchi și îl freacă, îl linge, îl suge și înghite toată sperma.

Și-a strecurat vârful limbii în uretră, iar eu am tresărit căci nu e prea plăcut.

I-oi fi părând vreun anchilozat? Un moș?

Știu că a avut mai mulți parteneri decât mine.

Chiar și când e pe ciclu, tot facem dragoste. Sânii îi sunt mai mari și mai fierbinți. În jurul sfârcurilor are niște vinișoare albăstrui, ca niște constelații.

M-a pus să-i ciupesc carnea de la rădăcina sânilor și mi s-a părut granuloasă ca niște bulgări de pământ.

Pe vremea când foloseam prezervative, mi se părea mai simplu să o pătrund.

Sângele pe care-l pierde are gust metalic. Mi se usucă sub unghii și trece prin cearșaful cu elastic, pătând salteaua.

Când nu sunt prezent, Alix se fotografiază.

Apoi îmi trimite pozele, prin MMS sau e-mail, iar dorința începe să urce. Toată această punere în scenă mă excită teribil.

„Tot mai faci dragoste cu nevastă-ta?“ Alix mi-a adresat întrebarea la șase luni după începerea relației.

Ar fi trebuit să îi spun adevărul?

Alix și cu mine am încetat să folosim prezervative.

Am încetat să mai întrerupem momentul.

De acum putem face oriunde dragoste.

Există, în trupul ei, un loc pentru mine. O pătrund și nu mai avem sex nici ea, nici eu.

Nu mai putem da înapoi.

Fac dragoste cu Alix, fac dragoste cu soția mea. Nici nu mai știu pe cine cu cine înșel.

Ciorapii, boxerii, pantalonii și vesta groasă sunt pe pardoseala de piatră. Cămașa nu mi-am scos-o, dar am descheiat-o de tot.

Și tata, și fiica mea sunt acasă, îi aud jos, la parter. Nu am încuiat ușa de la birou.

Pielea soției mele este netedă, miroase plăcut a laptele de corp cu care s-a uns după baie. Coapsele îi sunt fierbinți.

O sărut pe pântece.

Îi scot chiloții. Elasticul i-a lăsat o urmă ca o coadă împletită subțire, chiar sub buric.

Părul pubian al soției mele este negru și strălucitor. Îl mângâi cu nasul, cu gura și respirația i se accelerează.

Sexul soției mele nu e ud. Nici măcar umed.

Nu înțeleg.

Atunci, de ce respiră așa?

De ce nu se mai oprește din a-mi repeta numele?

O iau de-a dreptul, desfăcându-i buzele cu limba.

Ce-o fi vrut? Adineauri a spus: „De când te-ai întors, n-am mai făcut dragoste.“

Sunt contrariat, dar tot sculată îmi rămâne.

Fac dragoste cu soția mea, sunt peste ea, întind mâinile, îmi ridic bazinul și-mi privesc sexul intrând într-al ei.

Îi privesc chipul și, în mișcarea pendulară, trec de la unul la altul.

Mi-am scos cămașa.

S-a agățat în ceasul de la încheietura mâinii stângi. A trebuit să mă așez în genunchi pentru a trage mâneca, a-mi scoate ceasul, a-mi desface nasturele și a-mi elibera încheietura.

Tot ceea ce, mai demult, ne făcea să râdem, cămașa care nu voia să iasă, fata noastră care ne striga de la parter, în această dimineață ne pune în încurcătură.

Îmi văd imaginea reflectată în ecranul computerului.

De obicei, îmi place să mă uit la mine.

Țin chipul soției mele în palme, așa cum îi place, iar ea mă strânge tare cu brațele și cu picioarele, cu tălpile lovindu-mi spatele coapselor.

Soția mea își mișcă șoldurile din ce în ce mai repede, ridicându-și fesele de pe canapea, simțind, probabil, că începe să mi se culce.

Dacă vreau să-mi păstrez erecția, trebuie să ies cât mai puțin din trupul ei și, mai ales, să nu mă gândesc la Alix.

Rememorez imaginile care m-au excitat mai adineauri.

Mă mișc și transpir. Mă tem să nu-i fac rău soției mele, o-ntreb dacă merge, schimbăm poziția.

Scula îmi alunecă. A ieșit și nu mai e suficient de erectă. Strâng rădăcina sexului între arătător și degetul mare pentru a rămâne tare.

Nu mai reușesc să-mi pătrund soția.

Se ridică pe coate. Nu îndrăznesc să mă uit la ea. Mi-o frec lângă sexul ei, în genunchi, mi-o frec de aproape mă doare.

Nevastă-mea își pune mâna peste a mea și mă oprește.

Nu mai e deloc sculată.

Nu mai facem dragoste.

M-am ridicat pentru a mă duce la baie.

Sub duș, din cauza zgomotului apei, nu mi-am auzit nevasta intrând.

A tras de ușa din sticlă și a venit lângă mine.

Fără a scoate un cuvânt, mi-a luat dușul din mână, s-a udat pe tot corpul, a dat jetul mai tare și l-a ținut îndelung lipit de sâni. Cu capul lăsat pe spate, și-a udat părul, iar picăturile de apă îi despărțea genele în triunghiuri.

În baie se făcea tot mai mult abur. Ea a agățat dușul deasupra capetelor noastre și a început să mă săpunească pe spate.

Sexul meu se odihnea lipit de coapsa ei și mă simțeam bine la ea în brațe. Apa care îmi curgea pe ceafă era foarte caldă.

Am urinat.

Șuvoiul curgea pe coapsele soției mele, amestecându-ni-se la picioare cu apa și clăbucul.

După care a început din nou să mi se scoale.

Vineri seara, sosind la Marsilia, i-am trimis lui Alix un e-mail pe care mă apucasem să îl formulez în minte la coborârea din avion.

Am scris „Am sosit cu bine. Te sun mâine“, fără a preciza ora și fără a menționa chestia cu fereastra, după care am încheiat prin a o săruta de mai multe ori, oferindu-i tot felul de amănunte.

Un e-mail e mai bun decât un SMS.

Sâmbătă dimineață am deschis ochii înainte de a suna ceasul și m-am gândit imediat: azi trebuie s-o sun pe Alix.

Poate că exact asta m-a trezit.

În cameră era prea rece pentru a ieși de sub plapumă, așa că am rămas acolo, ascultându-mi soția cum dormea adânc.

Desigur, vântul care bătea afară, printre crengile copacilor, făcea acel zgomot pe care, abia deșteptat din somn, l-am reinterpretat ca fiind respirația fiicei mele, la ea în dormitor, și răsuflarea mai grea a tatei amestecându-se la unison cu a soției mele.

Dacă mi-aș fi putut acorda și eu respirația cu a familiei, aș fi putut oare adormi la loc?

Pe noptieră, iPhone-ul meu este încă dat pe modulul pentru avion, negru și tăcut.

Am luat micul dejun singur, la lumina ecranului telefonului, ștergând unul câte unul, fără a le mai reciti, toate SMS-urile și e-mailurile de la Alix.

Uitându-mă inclusiv la datele celor mai vechi mesaje ale noastre, am putut verifica frecvența schimbului de informații. Cât timp am stat eu și Alix fără a ne da vești unul despre celălalt? Începând din aprilie, niciodată mai mult de trei zile la rând.

Aveam chef să-i scriu, însă nimic potrivit nu-mi dădea prin minte.

Și dacă i-aș telefona? I-aș fi putut lăsa un mesaj, cu vocea încă răgușită de somn sau, dacă nu și-ar fi închis mobilul, aș fi putut-o trezi cu vorbe de iubire.

Pe coridor s-a aprins lumina și am recunoscut pașii soției mele după scârțâitul treptelor scării.

De când m-am mutat la Marsilia, mi-a dispărut gustul pentru hipermarketurile de provincie. Multă vreme, acesta a însemnat pentru mine sinonimul vacanțelor și al tălpilor găurite ale espadrilelor. Eram cel dintâi care se oferea să hoinărească pe aleile cu iaurturi și să plimbe, în cărucul pentru cumpărături, copiii prietenilor cu care împărțeam locuințele închiriate.

Sâmbătă, în Carrefour Bonneveine era atât de cald, încât nevastă-mea și-a înnodat hanoracul în jurul taliei. Când se apleca pentru a se uita la produsele de pe ultimul raft, șiretul de la glugă îi atârna pe jos.

Aș fi preferat să rămân acasă și să citesc romanul împrumutat de Alix, dar nu-mi puteam lăsa soția să facă de una singură cumpărăturile.

Chiar dacă eu eram cel care ar fi trebuit să dea vești, mă tot uitam la iPhone, profitând când eram trimis la alt raion sau când stăteam la coadă la măcelărie pentru a-mi parcurge e-mailurile. În timp ce acestea se descărcau, cu inima bătându-mi puternic în piept, lăsam persoana din spate să mi-o ia înainte.

Niciun e-mail de la Alix.

Și nu îmi dădeam seama dacă sunt dezamăgit sau liniștit.

Telefonul pe care consideram că trebuia să i-l dau lui Alix a căpătat în ziua aceea o imensă importanță, deși nu încetam să resping, în sinea mea, ideea.

Visam la o discuție tandră și imposibil de încheiat, atâtea lucruri ar fi fost de spus.

Mă temeam că putea fi o conversație greu de pornit, mi-era frică de tăcerile lui Alix.

Nu știam ce să-i povestesc. Ce s-a mai întâmplat de la sosirea mea la Marsilia? Despre pregătirile pentru drumul la New York? Ce să-i fi răspuns la întrebarea „Ți-e bine?“, a cărei formulare subînțeleasă ar fi fost: „Ți-e bine departe de mine?“

Nu aș fi vrut să închid cu un sentiment neplăcut și cu nevoia de a suna iarăși, imediat, pentru a șterge amintirea telefonului precedent cu unul nou, care risca să fie încă și mai rău.

Mi-aș fi dorit să închid zâmbind, ca mai-nainte.

Pe seară, am considerat că e mai înțelept să las apelul pe a doua zi și, de cum i-am trimis un SMS, am și regretat.

Nu mi-a răspuns.

Mai bine aș fi sunat-o, măcar pentru cinci minute.

Ieri-dimineață, în clipa în care mă pregăteam să ies pentru a-i telefona lui Alix și pentru a-mi începe astfel plăcut ziua, soția mea a intrat în dormitor spunându-mi că tata nu se simțea bine.

M-am surprins sperând că globulele roșii i-au scăzut rapid și nu mai poate pleca la New York.

Și-atunci ar fi trebuit totul anulat.

Am chemat medicul care a venit spre prânz și totul a reintrat în normal. Când l-am întrebat dacă tata risca prin plecarea în călătorie, m-a asigurat că nu vor fi probleme.

Dimpotrivă, m-a sfătuit să profit din plin de vacanță, absolut liniștit.

A venit și ora prânzului, iar eu și fiică-mea am plănuit ca, după-amiază, să ieșim în oraș pentru a-i găsi mamei ei un cadou. Mă bucura perspectiva acestui drum făcut doar în doi.

Am parcat în fața unei spălătorii automate fără personal și, trântind portiera, am recunoscut parfumul lui Alix. Îmi închipui că era cineva care folosea același tip de detergent ca ea. După-amiază, în timp ce fiică-mea va umbla încolo și-ncoace, dintr-un magazin în altul, voi găsi eu o clipă pentru a-i telefona lui Alix.

Ne-am dus la librărie, la FNAC, și-am uitat cu totul pentru ce venisem. Puneam unele peste altele tot felul de DVD-uri în brațele

fiicei mele: „Filmul ăsta l-ai văzut?“, „Pe realizatorul ăsta îl știi?“, alegând filmul pe care urma să-l vedem seara.

„Și pentru mami ce luăm?“ Ne-am dus să ne uităm la raionul de beletristică.

iPhone-ul a început să vibreze în buzunarul paltonului.

Alix era.

Mă bucur când îmi dă telefon, înseamnă că se gândește la mine.

Ar fi fost de ajuns să mă duc la raionul de muzică pentru a sta un pic de vorbă cu ea, însă nu doream să mă simt vinovat răspunzând și începând cu: „Stai așa că te sun eu.“

Dacă tot eram liber acum pentru a discuta, atunci de ce n-am sunat-o eu? Mai logic era să fiu ocupat și, deci, de necontactat.

Ezitam la fiecare vibrație. Aveam nevoie să-i aud glasul.

Puteam să răspund și să-i spun: „Nu pot să vorbesc acum, sun eu mai târziu.“ Dar decât să răspund doar pentru a-i spune „Trebuie să-nchid“, mai bine să nu răspund deloc.

Mi-o imaginam pe Alix, la celălalt capăt al firului, întrebându-se, la fiecare sunet al soneriei, dacă avea să mai urmeze vreunul. Îi reproșam că nu mi-a lăsat destul timp ca să o sun eu.

Capul fiicei mele se ițea dintre două rafturi cu promoții și, oricum, îmi propusesem să o sun ceva mai târziu.

Vibrația care anunță intrarea unui nou mesaj vocal întârzia, fără îndoială din cauză că la FNAC semnalul nu era bun. Încă un motiv pentru a nu răspunde și pentru a evita o conversație întreruptă de „alo, alo, nu te-aud“.

O clipă am crezut că nici nu mi-a lăsat vreun mesaj.

Semn rău: un apel care nu e urmat de mesaj.

Vocea lui Alix era blândă și tristă, am ascultat-o astupându-mi cealaltă ureche cu palma.

În mesajul întrerupt de tăceri, mă ruga să o sun fiindcă era deprimată.

„Mi-e dor de tine!“

Spera că mă simt bine. Seara trecută se dusese să cineze la niște prieteni. Mă săruta.

Chiar înainte de a închide, de parcă ar fi semnat o scrisoare, Alix și-a spus prenumele.

I-am trimis un SMS: „La FNAC cu fiică-mea, te sun la-ntors.“

Am mai scris: „Te-acopăr de pupici.“

Alix se bucură când menționez că sunt împreună cu fata mea, ceea ce înseamnă că nu sunt cu nevastă-mea.

Mi-a răspuns imediat: „Atunci, pe curând.“

Pe curând.

În minte, Alix trebuie să fi făcut următorul calcul: e cu fata lui la FNAC, e 14.30, să spunem că abia au ajuns. Știe că la FNAC pot rămâne un ceas, maximum un ceas și jumătate, după care încep să fierb. E ora 16. Duminica dinaintea Crăciunului, la casă trebuie să fie lume multă. 16.30. Până ajung la mașină și, poate, până mai fac una sau două cumpărături, se va face 17. Drum greu, oră de vârf, dar nu trebuie să pierd timp cu găsirea unui loc de parcare fiindcă am garajul meu. 17.30

Alix are la dispoziție trei ore. De când o fi așteptând?

A făcut câteva probe, de pildă, sunând de pe fix pe mobil și invers. Are semnal în tot apartamentul, mereu a avut, chiar și în baie.

Volumul soneriilor ambelor telefoane e la maximum. Bateria telefonului mobil e încărcată, iar telefonul fix e bine pus în furcă, l-a verificat de mai multe ori, ca suferind de tulburare obsesiv-compulsivă.

Aseară, pe la 20.10, luam cina împreună.

Am pus masa și, de fiecare dată când lipsea sarea, piperul, vreun tacâm pentru servit, țâșneam de pe scaun și mă duceam să caut.

La 20.40 am strâns masa.

Mi-o-nchipui pe Alix de una singură, la masa cea mare. În seara asta nu cinează în altă parte, nu iese din casă două seri la rând.

Cu siguranță a comandat sushi și a deschis o sticlă de șampanie pentru a da serii un caracter mai festiv.

„E totu-n regulă?“ mă întreabă soția mea, punându-mi o mână pe umăr.

„Da, hai, lasă-le, am eu grijă“, îi zic luându-i platoul din mână.

În bucătărie, clătesc farfuriile sub un jet de apă fierbinte, înainte de a le pune în ordine în mașina de spălat. Când termin, trag de brațul mobil al robinetului și curăț chiuveta de resturile de spumă și de cele ale cinei, făcându-le să alunece spre gaura de scurgere. Stropesc cu Cif, trec cu buretele peste blatul de lucru, cu buretele albastru,

întrucât cel verde este pentru veselă, dacă nu cumva lucrurile stau invers. Oricum, tot timpul confund cei doi bureți.

Când sting lumina, buricele degetelor îmi sunt boțite de la apa caldă, iar mașina de spălat vasele toarce.

Toată lumea vine în living pentru a vedea DVD-ul cumpărat de mine și de fata mea, chiar și tata, care se ghemuiește într-un fotoliu, fiindcă nu dorește să deranjeze pe cineva. Nu sunt convins că poate vedea bine ecranul din locul în care s-a așezat.

„Vino pe canapea.“ Insist: „E loc destul.“ Soția mea vine mai aproape de fiica noastră și, până la urmă, tata schimbă locul.

„Putem da drumul la film, mai sunt alte obiecții, vrea cineva să facă pipi?“ întreabă nevastă-mea cu telecomanda în mână.

Da, eu. Am de dat un telefon.

După ce pornește DVD-ul, soția mea lasă telecomanda pe măsuță, își scoate pantofii și vine să se ghemuiască lângă mine.

Aș fi putut profita de reclame pentru a o suna pe Alix. I-aș fi putut spune „Mă gândesc la tine. Te sărut“, dincolo de ușa închisă a bucătăriei, înainte de a veni să mă așez lângă soția mea și de a întinde brațul stâng pentru ca ea să își poată lăsa capul pe umărul meu.

Poate că și Alix se uită la un film la laptop, stând în pat. Sau poate că a optat pentru un episod dintr-un serial umoristic, întrucât îi vine greu să se concentreze.

Se uită la ceas: e 21.15.

De ce n-o fi sunat?

Alix spală vasele cu telefonul mobil lăsat lângă chiuvetă, în caz că voi suna, și cu un prosop pe umăr, ca să se poată șterge pe mâini. Aparatul e cu touchscreen, n-o să rateze apelul numai fiindcă are degetele ude!

Numai că, desigur, nu e nevoie să spele vasele: porția de sushi a mâncat-o direct din ambalajul de plastic.

Și-atunci, ca să facă totuși ceva, se apucă să pregătească micul dejun: aparatele necesare, farfuria, șervetul, o ceașcă și tacâmurile. Cafetiera e plină cu apă, filtrul e la locul lui. Un grepfrut pe fundul de lemn, cu un cuțit alături, borcanul de miere în apropiere. A preferat să lase untul în frigider.

În bucătărie nu mai e nimic de făcut, așa că Alix stinge lumina și se duce în dormitor, cu telefonul mobil în mână.

Îmi imaginez locurile cele mai nepotrivite în care ar putea lua după ea mobilul.

După ce l-a pus pe chiuvetă, cu ecranul îndreptat către cabina dușului, ca într-un acvariu, Alix poate că a șters și aburul de pe peretele de sticlă pentru a putea vedea telefonul cât timp se spală.

Se teme de un lucru: că va suna, în sfârșit, voi fi eu, iar ea va rata apelul pentru doar o secundă.

Se-nfurie.

Mă sună imediat înapoi, dar cum eu sunt pe cale de a-i trimite un mesaj, intră căsuța vocală. Știe că mai are o mică șansă de a mă prinde între momentul în care închid și cel în care mă alătur celorlalți din familie.

Și-atunci sună iar, și iar, și iar.

De când am plecat, Alix evită zonele lipsite de semnal. O ia pe scări, preferă autobuzul metroului sau merge pe jos.

Oricum, la cinematograf nu s-a dus, nu e mare lucru de văzut zilele astea. Nici la înot nu s-a dus, cu toate că elevii au vacanță și piscina, care este deschisă toată ziua, trebuie să fie goală. În niciun caz mai mult de două persoane pe fiecare culoar, adică idealul.

Alix scurtează toate conversațiile telefonice, chiar dacă are funcția de apel în așteptare.

După ora zece seara nu mai răspunde. Nu își mai ascultă mesajele. Lasă linia complet liberă pentru mine.

Pentru apelurile mele, a programat un sunet anume.

Să meargă oare până la a respinge alte apeluri?

Ce să se petreacă atunci când sun în același timp cu altcineva? Există riscul ambuteiajelor pe linia telefonică. Cine va suna și cine va da peste căsuța vocală?

Alix preferă să nu se gândească la asta.

22.30. Filmul se va termina peste puțin timp.

Și nu am nici câine de scos la plimbare, nici gunoi de dus la pubelă.

Alcătuiesc lista tuturor ocaziilor pe care le-aș fi putut avea pentru a o suna pe Alix. Ideal ar fi fost când mi-am lăsat fata la rând, la brutărie: era lume destulă și a trebuit să aștept cincisprezece minute, cât a stat la coada pe două rânduri.

Însă eu am sunat la birou.

E 23.00, Alix trebuie să fie în pat, răsfoiește o carte fără a se putea concentra cu adevărat și recitește de mai multe ori aceeași frază, ca la plajă.

Ar fi trebuit să închidă lumina pentru a adormi, însă nu-și poate găsi somnul.

Încă cinci minute, încă o pagină. Poate c-o să sune.

Și-a lăsat iPhone-ul pe perna de alături.

Al meu e pe vibrație, în buzunarul drept de la pantaloni. Toată coapsa, de la zona inghinală până la genunchi îmi e sensibilă. Mă tem să nu primesc un SMS, dar telefonul nu vibrează, cu excepția unui anunț publicitar de la *Le Mond*e, care mă face să tresar.

Ultima mea speranță este ca soția și fata să urce la culcare înaintea mea. Tata e deja în pat. Dacă va fi așa, voi stinge lumina și, în semiîntuneric, îi voi telefona lui Alix.

Prin fața ochilor ne defilează genericul de final. Soția mea se întinde și schițează o mișcare în direcția papucilor, pe când fiica noastră scoate DVD-ul din aparat.

Automat, televizorul trece pe un post de televiziune care difuzează a doua parte a unei emisiuni de varietăți. Volumul îmi face soția să zvâcnească, oprindu-i elanul și făcând-o să ridice ochii pentru a vedea cine sunt invitații.

Fata dă sonorul mai încet, iar soția mea se lasă pe spate, pentru a se așeza mai confortabil, cu capul pe umărul meu și cu picioarele strânse pe canapea.

Deși li se-nchid ochii, amândouă țin să mai prelungească seara. Mă aștept ca una dintre ele să se ridice și să pună apă la fiert pentru un ceai de plante.

Zic „Sunt obosit“, pentru a încuraja o eventuală tendință de plecare spre etaj, ridicându-i soției capul de pe umărul meu.

„Atunci du-te la culcare, iubitule, o să vin și eu.“

Aș putea urca pentru a o suna pe Alix și pentru a sta de vorbă cu ea în șoaptă, în dormitor, la pândă, gata să închid la cel dintâi scârțâit al scării.

Însă nu am niciun chef să discut cu Alix în șoaptă.

M-aș putea duce în fundul grădinii, chiar și așa, numai în cămașă, dar dacă mă va căuta soția, dacă mă va striga, nu aș vrea să închid grăbit, spunându-i lui Alix: „Trebuie să te las, trebuie să te las.“

Ar mai fi și pretextul plimbării pentru digestie, dar diger de suficientă vreme și-n plus soția îmi va propune să mă însoțească. Dacă spun că mă duc afară la o țigară, îmi va zice să fumez înăuntru, fiindcă afară e prea frig.

Poate că Alix a stins lumina și s-a întins pe întuneric în pat, încă mai sperând s-o sun. Își spune că va răspunde în șoaptă, că ar fi mai tandru așa, de parcă aș fi lângă ea în pat. Își spune că dialogul va deveni ușor erotic și că vom face dragoste prin telefon.

Are tendința de a aștepta în felul acesta. Și nu mai știe dacă trebuie să mai aștepte ori nu. Nu are niciun chef să se simtă dezamăgită sau tristă ori furioasă din cauza mea. Nu după ce-a așteptat atâta degeaba.

Măcar știe ce mai așteaptă?

Îi fixez termene de așteptare, „mâine“ sau „imediat“, ca niște balize de care se agață de fiecare dată, până la următoarea întâlnire.

La 23.50 îi trimit un mesaj din toaleta de la parter. Îi scriu „îmi pare rău“ de mai multe ori, îi scriu „mâine“ încă o dată, dar de această dată mă jur c-o voi face.

O sărut tandru, foarte tandru și imediat după ce SMS-ul pleacă, închid telefonul mobil și îl las pe biblioteca din living.

Îmi iubesc soția și nu eram vreun nefericit în momentul în care am întâlnit-o pe Alix.

Îmi iubesc soția de nouăsprezece ani încoace.

Alcătuim un cuplu sănătos.

Îmi iubesc soția și nu amestec lucrurile: există Parisul și Marsilia, serviciul și familia, prietenii mei și prietenii noștri. În schimb, în anturajul soției mele nu există nicio persoană pe care să nu o cunosc sau, în sfârșit, așa cred.

Îmi iubesc soția și mi-e dor de Alix.

Consider că soția mea este răspunzătoare pentru faptul că nu o văd pe Alix și, din acest motiv, acasă ajung să fiu dezagreabil.

„Și dacă mi-aș părăsi nevasta?“ Am formulat deja această întrebare în minte, cu un amestec de teamă și de excitație, ca atunci când te uiți la un film de groază.

Îmi place să spun „soția mea“. Când am aflat că a murit Annie Girardot, ei i-am telefonat prima.

Îmi iubesc soția, dar nu umblu dintr-o încăpere în alta pentru a o chema la masă, pentru a o întreba: „Unde-ai pus…?“, pentru a o anunța: „Vin pe la…“ – ori pentru a-i duce telefonul. Pur și simplu o strig de unde sunt, în casă.

Îmi pot sublinia frazele cu un: „Ți-am zis eu…“, ridicând ochii în tavan. Caz în care vocea îi devine ascuțită și desface toate cuvintele în silabe, chiar și pe cele mai scurte, chiar și în silabe care nu există: „D-a.“

Îmi iubesc soția și ridicăm amândoi vocile chiar și în locuri publice, ceea ce o face pe fata noastră să se simtă penibil.

Într-o sâmbătă seara, târziu, ne-am dus să o luăm cu mașina de la o petrecere și am mai luat cu noi încă două dintre prietenele ei. Soția mea și cu mine tocmai ne certam nu mai știu pentru ce. După ce i-am lăsat prietenele acasă, fiica noastră ne-a spus: „M-ați făcut de râs.“ Am explodat.

Îmi iubesc soția, iar ea mă contrazice, încruntată, în fața surorii ei, zicându-mi „Exagerezi“, deși pur și simplu încerc să le fac să râdă.

Îmi place să dorm cu soția mea. Până să se mute tata la noi, s-a dus într-o seară în camera de oaspeți fiindcă sforăiam prea tare. M-am

culcat cu nevastă-mea și m-am trezit singur. M-am mirat, mi s-a făcut frică să nu devină o obișnuință dormitul fără mine, mi s-a părut că sare calul ținând cont de cât de puține nopți petrecem împreună. Ar fi putut să-și pună dopuri în urechi.

Îmi iubesc soția și-mi plac paltonul ei bleumarin și desuurile de culoarea pielii.

Mi se pare plină de grație.

Și-mi place când o imită pe fiica noastră.

Îmi place cum se poartă soția mea cu adolescenții și cu copiii. Pentru sărbătorirea împlinirii a șase ani a fiicei noastre a pregătit un tort de ciocolată și, când l-a pus pe masă, l-a împodobit spunând o poveste în care zahărul pudră era zăpadă. Chiar și eu am vrut să aflu cum se termină și nici nu m-am mai gândit să-mi mănânc porția.

Îmi iubesc soția, dar nu-i propun sistematic să-i car eu geanta.

La masă nu îi ofer sistematic ultima porție de mâncare și de băutură, ultima bucățică și nici nu o fac în așa fel încât să se simtă obligată să refuze.

Îmi iubesc soția și, de când o înșel cu Alix, mă enervez atunci când fiica noastră ori tata o critică.

Nu vreau s-o fac să sufere.

În unele zile simt un fel de apăsare în piept, dar insomnii nu am. Din contră, somnul meu este profund de parc-aș fi făcut K.O.

Îi trimit mesaje tandre. Nu îi trimit însă niciodată aceeași imagine pe care i-o trimit lui Alix, nu trimit SMS-uri succesive, mai întâi uneia, apoi celeilalte, ci de fiecare dată las un interval de minimum o oră. Sunt reguli pe care mi le-am impus.

Îmi place aroma cremei cu care soția mea își dă pe față seara, înainte de culcare. În pat, buzele mele îi alunecă pe piele, întrucât crema nu a pătruns complet.

Taie tuburile în două cu foarfeca, pentru a le curăța interiorul și a nu le arunca atunci când a mai rămas ceva. În jurul chiuvetei, tuburile de cremă seamănă cu niște păpuși rusești prost asamblate.

Îmi iubesc soția, iar frigiderul trebuie să fie plin și coșul de rufe, gol.

În mașină, nu-mi cere să merg mai încet și nici nu pune palma pe bord când frânez, cum făcea mama cu tata. Când suntem grăbiți, mă încurajează să parchez pe locurile pentru mașinile de aprovizionare.

Nu m-a rugat să mă las de fumat nici măcar atunci când s-a lăsat ea, nici măcar de când cu cancerul tatei.

Îmi iubesc soția cu care m-am căsătorit după ce am trăit împreună timp de nouă ani. Cuplul dinaintea noastră, de la primărie, era unul de persoane în vârstă. Și-am văzut în asta un semn de bun augur.

La ieșire, în piațeta din față, cei câțiva invitați au aruncat peste noi cu boabe de orez.

Îmi iubesc soția și Alix o știe.

Din ce motive nu mi-aș părăsi soția?

Fata mi s-a făcut mare.

Câștig destul cât să plătesc pensia alimentară.

L-aș putea duce pe tata într-o instituție specializată, chiar și la Paris.

Alix mă asigură că nu are nicio curiozitate în privința soției mele, dar n-o cred. Îmi declară că n-a căutat-o pe Google. Oricum nu ar fi găsit nimic.

La începutul relației, de câte ori deschideam laptopul își întorcea privirea și nu înțelegeam din ce cauză. Acum știu că nu voia să-mi vadă nevasta ca screensaver, dar nu sunt eu bărbatul care să umble cu așa ceva.

În schimb, Alix este interesată de fiica mea. Despre care îmi cere cu regularitate vești. Fiindcă m-a rugat, i-am arătat mai multe fotografii cu ea, pe care le-a privit îndelung, surâzătoare.

S-a bucurat când a aflat că învață bine.

Când i s-a apropiat aniversarea, Alix m-a sfătuit să îi dăruiesc mai multe cărți și benzi desenate, lucru care m-a pus în încurcătură.

Alix spune despre anumite filme: „Uite un film pe care ar trebui să-l vadă împreună cu tatăl ei!“

Nu pricepe că nu-mi petrec weekendurile la Paris, doar eu și fiica mea.

Îmi imaginez că s-ar bucura s-o cunoască.

Poate că Alix vede în fata mea o posibilă aliată.

În cazul în care ar putea-o întâlni.

Știe că ar putea seduce o adolescentă cu hainele, apartamentul, serviciul și stilul ei de viață.

Ar putea petrece ceva timp împreună, Alix ar machia-o și i-ar dărui rochiile pe care nu le mai poartă.

Ar ajunge „prietena lui tati".

Alix și-ar dori s-o ia cu ea la piscină pe fiica mea, să chicotească amândouă, la vestiar, în timp ce se schimbă, să-i arate cum funcționează casetele cu cifru. Să-i ducă prosopul, să o ajute să își pună casca de înot, să-i zică „frumoaso", „scumpo", „căprioaro".

Văzându-le sosind, instructorul de înot le-ar crede surori și fiecare s-ar simți flatată din motivele ei.

Ar sta de vorbă despre băieți, iar fata mea i s-ar confesa lui Alix în timp ce ar înota, povestindu-i ceea ce nu i-ar spune mamei ei. I-ar adresa întrebări intime, roșind un pic, înainte de a băga capul în apă.

Ar înota amândouă, ca niște prietene bune, la Cercul Înotătorilor, una pe spate, cu o planșă sub cap, cealaltă pe burtă, cu planșa ținută în mâinile întinse, stând la taclale.

Sub duș, fata mea ar trage cu ochiul la trupul lui Alix, trup de femeie tânără mișcându-se lângă trupul ei de adolescentă.

Și-ar usca împreună părul, iar Alix, cu peria ei, i l-ar descurca pe-al fetei mele. I-ar împrumuta crema de față și balsamul de buze.

Ar merge pe stradă cu pas vesel, către apartamentul lui Alix, una cu senzația amețitoare de a se fi făcut mare, cealaltă cu relaxarea legitimității, cu prosoapele și costumele de baie îngrămădite în aceeași sacoșă și cu niște bonete de lână pe cap, pentru a nu răci.

În această noapte, după ce mi-a citit mesajul, probabil că Alix a adormit cu greu. Ca să mai râcâie un pic rana, s-a întrebat ce fel de femeie o fi nevastă-mea.

Cu siguranță că arată bine, din moment ce e lângă mine de nouăsprezece ani.

Cum somnul nu se lipea de ea, Alix s-a gândit la mine și la soția mea în casa noastră cea mare.

Cum i-oi fi zicând? „Iubito“ sau „sufletel“? Și oare râdem în familie, cu toții, serile, la masă, în jurul unor feluri de mâncare minunate gătite de nevastă-mea? Oare, așezând platoul în mijlocul mesei, soția mea zice: „Atenție, e fierbinte!“?

Despre ce discutăm?

Când se duce să caute ceva la bucătărie, îmi pune nevastă-mea o mână pe umăr, în trecere, ca orice femeie îndrăgostită?

Și, după cină, când stăm pe canapeaua din living și ne uităm la un film, o mângâi pe ceafă, cum fac cu Alix când, în pat, ne uităm la un film pe laptop?

Și-i masez și tălpile, încetișor, iar ea suspină, cu capul lăsat pe spate, sprijinită de brațul canapelei, șoptind „Ce bine eee!“, cu ochii pe jumătate închiși, fără a se mai uita la ecran?

Alix ne-a fabricat în gând un întreg mobilier și sunt convins că nu e prea departe de realitate.

Sâmbăta seara își spune că trebuie să primim musafiri. Prietenii noștri sau cumnata mea și bărbatul ei vin, probabil, cu o sticlă de șampanie frapată și ceva pentru desert.

Fata mea aleargă să le deschidă ușa. În antreu, înfierbântată de perspectiva serii care stă să înceapă, le propune să le ia ea paltoanele.

Tot ea aduce și aperitivele, întinzându-ne fiecăruia platoul, dând ocol mesei.

În anumite seri, rămâne la cină cu noi și ascultă cu interes conversațiile celor mari.

Ce se întâmplă apoi în dormitor, după cină și după film, când ridic pilota pentru a mă strecura lângă soția mea?

Alix se întoarce în pat furioasă și cu venele de la tâmple zbătându-i-se. Se ridică să facă un duș.

Utilizând tehnica dușurilor reci ca gheața pe picioare, pe care mi-a arătat-o și mie. Când se întinde la loc, în pat, are senzația sângelui care circulă cu adevărat, ca niște furnici, ceea ce o ajută să adoarmă.

Dar somnul tot nu sosește, oricum noaptea e pierdută și atunci numai o dată, pentru că își jură că n-o va mai face, Alix organizează o întrevedere în trei. Ca în copilărie, când își desfăcea degetele pentru a lăsa să treacă imaginile dintr-o scenă de la televizor care o speria.

O găurică prin care să te uiți doar o dată…

Se va întâmpla la petrecerea pentru aniversarea soției asociatului meu, e plauzibil. Se va strânge multă lume când aceasta va împlini patruzeci și cinci de ani.

Ne vom întâlni toți trei, în triunghi, în living, cu câte un pahar de șampanie în mână. Un triunghi isoscel mai degrabă decât unul echilateral, întrucât soția mea și cu mine vom sta în fața lui Alix care va fi vârful respectivei forme geometrice.

Se vor prezenta, își vor strânge mâinile, a lui Alix va fi rece, a soției mele, umedă.

Alix se va gândi mult pentru ce ținută va opta, fiindcă ține să fie foarte frumoasă în fața mea și a soției mele. Avantajul cu o asemenea regie este că poți alege orice haine vrei.

Imediat, Alix va observa verigheta de la inelarul soției mele, în momentul în care aceasta va duce paharul la buze.

Soția mea va spune: „Soțul meu mi-a vorbit despre…“, iar Alix nu va mai inventa și restul frazei. Tot ce o interesează sunt aceste două cuvinte: „Soțul meu.“

Din gura nevestei mele fără chip, căreia Alix îi va pune pletele negre ale fiicei mele, va ieși doar o litanie: „Soțul meu, soțul meu, soțul meu…“

Alix va fi prea obosită pentru a mai fi și geloasă, o va măsura din cap până-n picioare pe nevastă-mea și-ar vrea să se apropie de ea cât mai mult cu putință, ca atunci când te lovești de un perete. Să o analizeze și să o pipăie.

Așa, carevasăzică, tu ești? Adică pe tine nu te părăsește pentru mine?

Alix o va face pe nevastă-mea să spună: „Să ai timp, să stai în Paris, să nu ai copii, păi e de vis! Am profitat și eu de asta, înainte de a ne muta la Marsilia. Am stat în arondismentul 6. Deseori simt că-mi lipsește Parisul. Profitați, sunteți atât de tânără!“

Lui Alix, soția mea i se va părea haioasă, inteligentă și frumoasă. Și asta le va apropia.

Ca să mă pună în încurcătură?

Fiica mea se va strecura în triunghi, între mine și mama ei, cu un pahar de suc de portocale în mână. N-o va recunoaște pe Alix, fiindcă nu s-au dus niciodată împreună la piscină.

În pat, Alix se uită la ceas și întoarce pernele pe cealaltă parte. Vizualizându-ne unul lângă altul, pe soția mea și pe mine, își zice, cu ochii ațintiți în tavan, că nu-și dorește poziția nevestei mele.

Fiindcă sunt un bărbat care își înșală nevasta.

Totuși, din orgoliu, Alix o face pe soția mea să spună, în taxi, la întoarcere: „Ce drăguță e cumnata asociatului tău!“, cu bunătate, matern aproape, iar eu voi fi nevoit să aprob în barbă, simțindu-mă strâns cu ușa.

La ce se gândește Alix în weekend, când întâlnește pe stradă cupluri care merg ținându-se de mână?

La ce se gândește când vreuna dintre prietenele ei o anunță că se va căsători sau că e însărcinată?

Se întreabă oare când îi va veni și ei rândul?

Și-atunci, Alix regretă?

Din prenumele Alix, litera pe care o prefer este x.

Alix e cea mai bună Alice.

E viu și vesel.

Alix e un prenume pe care îl ții minte, nu e nici Julie, nici Marie.

Stând la birou, râcâi un rest de etichetă care s-a dezlipit de pe coperta manualului de geografie al fetei mele și murmur „Alix".

Lucrul acesta îmi solicită întreaga gură, limba îmi rulează pe bolta palatină.

Când articulez „Alix", schițez un zâmbet. Nu pot spune „Alix" cu buzele țuguiate și nici nu există vreun diminutiv.

E doar Alix.

Când sunt cu ea, nu mă mai satur să-i repet prenumele, de parcă, de fiecare dată, aș spune „iubirea mea". Mi se întâmplă să detașez cea de-a doua silabă și las, din gura mea, să alunece îndelung x-ul.

Lui Alix îi place să spună: „Sunt o îndrăgostită!"

Când mă sărută, o face cu limba. O trec fiori și simte fluturi în stomac.

Când ne culcăm, are chef să facem dragoste. Și dimineața, când se trezește, la fel.

Când facem dragoste, are orgasm.

O apucă năbădăile dacă ne ducem la cinematograf și nu mai sunt locuri, dacă ieșim la plimbare și începe să plouă, dacă mergem la restaurant și e închis, asta după ce am strigat după mai multe taxiuri și nu a oprit niciunul.

După o serie de neplăceri, am avut proasta inspirație să constat: „N-avem noroc!“ Alix s-a enervat: „De ce zici asta? Să n-o mai zici! Nu vreau să zici chestii de-astea!“

Lui Alix îi e ori foarte bine, ori foarte rău. Spune doar „întotdeauna“ și „niciodată“.

Ori nu mulțumește, ori o face la nesfârșit.

Alix poartă o cămășuță de noapte de culoarea fildeșului – mi s-a părut că e de un alb-gălbui, dar nu, e mai aproape de fildeș, ceea ce nu e același lucru –, care a fost a bunicii ei, iar eu numai la bunica ei nu mă gândesc.

Chestia asta mă excită enorm.

Nu o dezbrac, ci facem așa dragoste.

De cinci ori am rupt cămășuța, în același loc, acolo unde se leagă breteaua stângă la spate.

Alix n-o mai duce la croitor. După ce s-a rupt a doua oară, i-a fost rușine. Acum preferă să o coasă singură.

Cu capul pe birou, cu ochii închiși, o mângâi pe spate pe Alix care e îmbrăcată cu cămășuța. Sub omoplatul stâng îi ghicesc breteaua reparată de mai multe ori. Ața nu e exact de nuanța potrivită, iar dantela s-a cam rupt și ea.

Mă opresc îndelung, cu vârfurile degetelor, pe cusătura vizibilă a bretelei reparate.

Mă emoționează toate eforturile pe care le face Alix, pentru că, la drept vorbind, nu sunt chiar niște eforturi, dar sunt pentru mine.

Vinul bun trebuie băut din pahare mari cu picior, un banc care nu m-a făcut să râd e un eșec, nu ezită să bată tot Parisul ca să-mi cumpere cea mai în vogă prăjitură cu rom și stafide, observația unui paznic de la un muzeu – „Domnișoară, nu aveți voie să vă așezați acolo“ – o face să-mi evite cel puțin zece minute privirea.

Pe stradă nu mă împiedic decât dacă se uită în altă parte.

La începutul relației încercam, la un moment dat, să mai rămân la Paris. Cum nopțile ne erau tare scurte, mă străduiam să dorm după prânz. Într-o sâmbătă după-amiaza, m-a trezit un zgomot de lucrări de la etajul de deasupra.

Alix a urcat pentru a vorbi cu muncitorii.

Nu s-au oprit, dar Alix a urcat.

Alix merge la înot de trei ori pe săptămână.

Scormonind prin dulapuri, am dat de un DVD ascuns în spatele unor pulovere de iarnă: *Claudia Schiffer, în plină formă, metoda completă*.

Alix își vopsește firele albe, dar când am întrebat-o dacă s-a dus la coafor mi-a răspuns că nu, n-a făcut nimic în sensul acesta, trebuie să fie modul în care cade lumina. Și-a roșit ușor înainte de a schimba subiectul.

Când ieșim, o surprind controlându-și ținuta în vitrine sau, în timp ce eu vorbesc, în lentilele ochelarilor mei de soare.

Dimineața, în bucătărie, așteptând să înceapă să curgă cafeaua, se privește în suprafața cromată a cafetierei: „Nu s-o fi schimbat ceva de-aseară?“

Alix are treizeci și unu de ani, spune că vrea copii fiindcă îi este frică să nu aibă, dar landourile din metrou o irită, femeile care alăptează în public o miră, iar cele care vorbesc despre copiii lor o plictisesc.

După câte știu, niciuna dintre poveștile ei de iubire nu a ținut mai mult de doi ani. Nu a locuit niciodată împreună cu un bărbat.

Când a primit scrisoarea cu rezultatul testului meu HIV, a lăsat mult timp pe masa din bucătărie plicul cu numele meu scris deasupra adresei ei. Chiar dacă nu îi place dezordinea în apartament, nu se atinge de lucrurile mele, de parcă ar fi probe pentru o anchetă. I-ar plăcea să o însoțesc la piață, ca să mă sărute pe alei când ne-am întoarce cu coșul plin.

Spune „Îmi place cotidianul", fiindcă, în cazul nostru, cotidianul e ceva exotic.

Nu suntem un cuplu.

Pe eticheta interfonului de jos nu apar ambele noastre nume, robotul de la telefonul ei fix nu răspunde: „Nu *suntem* acasă deocamdată, dar *ne* puteți lăsa un mesaj", iar eu nu-mi dau cu părerea nici despre mobilierul din apartament, nici despre nuanța în care ar trebui vopsiți pereții. În afară de chelnerul de la restaurantul indian de la parter, nimeni nu o întreabă ce mai fac. Nu avem o viață socială în doi și nu cunoaștem înfrigurarea realizării unui proiect comun. Nu luăm decizii împreună.

Sunt căsătorit și am cincizeci și patru de ani.

Alix e liberă, dar nu mă respinge.

Nu o forțez să facă vreun lucru anume și nici n-am făcut-o vreodată.

N-am ajutat-o să reziste.

În cele dintâi ocazii în care am dus-o în pat sărutând-o, am avut o mică spaimă: dacă, de data asta, se va răzgândi, așa, în ultimul minut? Mai ales că încă nu eram complet dezbrăcați, iar mie mi se scula groaznic de tare.

Nu i-am spus vreodată: „O să-mi las nevasta."

Nu mi-am început nici măcar o singură frază cu: „Îți promit."

Contrariul l-am spus și e și acesta un soi de cârlig.

Când facem dragoste, îmi scot ceasul de la mână de teamă să n-o zgârii.

Verigheta nu mi-o scot și mă întreb dacă, atunci când o mângâi, simte pe piele cei câțiva milimetri de metal.

Ce moment jenant în noaptea în care, ieșind de la cinematograf, a strigat entuziasmată: „E lună nouă, trebuie să atingem ceva de aur!" și nu aveam nimic altceva în afara verighetei mele.

Pe stradă, dacă ne întâlnim cu una dintre cunoștințele ei, mă îndepărtez câțiva metri și mă prefac că vorbesc la telefon sau că primesc un SMS, pentru a evita conversația în trei.

Alături de Alix nu conjug niciun verb la viitor, poate părea amuzant, dar nu încalc regula. Spun „te sun imediat ce ajung" în loc de „o să te sun".

Încă de la începutul relației, ne vedem fără a ne simți obligați ca povestea noastră să se dovedească una de succes, întrucât sunt căsătorit. Am învățat să ne cunoaștem în lipsă de mizã.

Liber.

Și e foarte tare.

Alix se simte vie și eu, la fel.

Când nu suntem împreună, ceva ne lipsește.

Nici o singură dată nu m-am întins în pat, lângă ea, fără a o dori. Facem dragoste și capul mi se învârte.

Fiindcă nu e legitimă, relația noastră e protejată.

Aici Alix are exclusivitate.

Nu există nici prieteni, nici familii care să intervină. Nici copii.

Suntem numai ea și cu mine.

Și nimic nu se alterează.

Nu dau nicio importanță micilor neplăceri, fiindcă nu avem timp de așa ceva. Oricând, totul se poate întrerupe cu brutalitate.

Această precaritate ne face să fim extrem de atenți unul cu celălalt. Ea își face griji pentru mine și eu, pentru ea. Știm că ne-am putea răni reciproc și de aceea suntem mult mai tandri.

Împărțim un secret și-l păzim ca pe un lucru de preț.

„Ce-ar fi dac-aș săruta-o?“

Totul a început cu această întrebare nevinovată, care nici nu este tocmai o întrebare, în timpul zborului de la Paris la Marsilia, în cursa

Air France de la ora 20.15.

Îmi întinsesem picioarele pe culoar, iar stewardesa s-a împiedicat de ele de mai multe ori.

Era săptămâna primei mele întâlniri cu Alix. Vineri seara, în avion erau puțini pasageri. Măcar o dată, și asta din respect față de stewardesă, am urmat regulile de siguranță. Trebuie să fie tare neplăcut să faci toate acele gesturi fără a-ți da cineva nici cea mai mică atenție, ca pianiștii pe care nimeni nu-i ascultă din barurile marilor hoteluri.

Fata cu care luasem masa îmi provoca dorința de a fi amabil.

Mă uitam la stewardesa cu cocul ei impecabil, care respira în masca de oxigen, fără a asculta cu adevărat indicațiile de urmat în caz de depresurizare a cabinei.

Era frumușică fata aceea.

Știam că nu era măritată și că aveam s-o revăd joia viitoare.

Și după?

O întâlnisem cu șapte ani mai înainte, la nunta asociatului meu, dar nu mi-o aminteam prea bine, iar ea pe mine nu mă mai ținea minte chiar deloc. Fusese o nuntă în stil mare.

Probabil că am fost singurul care nu a observat că rochia cumnatei mirelui era transparentă, detaliu care mi se pare nostim.

Ce vârstă să fi avut pe atunci? 23 de ani? 24?

La capătul pistei, avionul a accelerat și, deși eram obișnuit cu decolările, inima a început să-mi bată un pic mai repede.

„Ce-ar fi dac-aș săruta-o?“

Ideea sărutului a atras o alta care, la rândul său, a atras încă una.

Iar avionul a decolat.

La început, când o sunam pe Alix, îi formam numărul foarte repede, pentru a nu fi tentat să mă răzgândesc. E-mailurile i le trimiteam fără a le mai reciti, pentru a fi sigur că au plecat. Treptele clădirii în care locuia le urcam sărind mai multe odată.

Nu am vorbit nimănui despre Alix, pentru că îmi doream să păstrez toate amănuntele numai pentru mine și pentru a nu fi obligat să răspund la întrebări la care nu aveam răspuns. Probabil că mă și temeam de reacția prietenilor mei. Deși poate că nu mi-ar fi pus niciun fel de întrebări, iar unii dintre ei, fără îndoială, mi-ar fi mărturisit că au trecut și ei prin așa ceva.

Alix nu mă revigorează, nu mă întinerește, ci îmi oferă posibilitatea unei a doua alegeri în clipa în care perspectivele se restrâng. Mi se dau mai puțini ani decât am în realitate. Cu excepția cititului, anii, deocamdată, nu mă apasă.

Unica întrebare pe care mi-o pun este: „Ce nu mai pot face?“

La douăzeci de ani, am înțeles că nu voi participa la Roland-Garros. La treizeci, că nu voi absolvi Școala Națională de Administrație.

După patruzeci, mi s-a părut compromisă șansa de a-mi mai schimba cariera.

În schimb, încă pot să-mi părăsesc soția și să-mi refac viața cu o altă femeie. Pot chiar să mai am un copil sau doi. Au mai făcut-o și alții la vârsta mea.

E exaltant să-ți spui: e posibil!

Când eram mai tânăr, de fiecare dată când mă îndrăgosteam, adică adesea, mergeam fluierând cu nepăsare.

Cu Alix, cânt.

Sub duș și la birou. În mers. Nu există niciun fel de premeditare în alegerea cântecelor. Cânt ce îmi trece prin cap, un hit vechi ori unul prost, o melodie auzită în seara dinainte. Ascult dintr-odată cuvintele și sunt cucerit, într-atât mi se potrivesc.

Nu e nimic ieșit din comun în asta, cea mai mare parte a cântecelor se referă la iubire.

De când am cunoscut-o pe Alix, văd peste tot semne. Am citit anumite cuvinte în locul altora pe afișele lipite în stațiile de autobuz și în ziare. Am citit „vacanțe nelegitime“ în loc de „vacanțe nelimitate“. Am citit „jefuit“ în loc de „jinduit“ și „încătușat“ în loc de „înflăcărat“.

Ascultând la radio un interviu cu Jean-Louis Trintignant, mi s-a părut că mie mi se adresa atunci când a vorbit despre asumarea riscurilor. „Uneori îți dai seama că o să te spetești puțin, dar trebuie să mergi înainte, până la urmă nu e chiar așa de grav.“

Da, Jean-Louis Trintignant are dreptate. Până la urmă, ce e între mine și Alix nu e chiar așa de grav.

Sunt drept și cinstit. Prietenii mei spun că sunt un om loial. Știu că pot conta pe mine.

Le inspir încredere și-o știu.

Le trezesc cheful de a-mi face confidențe.

Femeile îmi cer lămuriri despre strada unde vor să ajungă chiar și noaptea târziu. Și nu ezită să urce odată cu mine în ascensoarele parcărilor.

De un an încoace duc o viață dublă.

Am alunecat în această situație fără a opune rezistență.

Petrec săptămâna la Paris, împreună cu Alix, după care, în weekend, stau cu soția și cu fiica mea la Marsilia. Fără a-mi căuta scuze, am reușit să mă împac perfect cu acest adevăr.

Când sunt fericit, nu mai îndrăznesc să mă mișc. Și gândul mă poartă la câinele bunicii, care încremenea ca o statuie când îl lingea pisica.

Ce aștept?

Să ia cineva o decizie în locul meu?

Desfășurarea unei drame?

Aproape că terminasem de tastat ultimele cifre ale numărului lui Alix când soția mea a deschis ușa biroului pe neașteptate.

A tresărit văzându-mă așezat și nemișcat.

„Nu știam că mai ești aici“, mi-a spus cu tonul cuiva care își cere scuze.

Și a adăugat: „E timpul.“

De fiecare dată când întâlnesc privirea albastră și cinstită a soției mele îmi vine să desfac larg brațele.

„Vin acum, i-am răspuns fără a mă ridica, arătându-i telefonul din mâna dreaptă. Lasă-mă două minute.“

Soția mea a închis ușa la loc atât de încet, încât nici nu am auzit mânerul mișcându-se.

Picioarele ei ascund firul de lumină care vine pe sub ușă. Aștept să se îndepărteze pe coridor, pentru a apăsa pe tasta „Apel“, dar soția mea nu se mai mișcă.

Mâna i-a rămas pe mâner. Ezită, ținându-și respirația. La ce s-o fi gândind?

Soția mea nu e genul de om care să asculte pe la uși.

Mi-aș dori să se întoarcă în birou și să îmi spună ce am de făcut.

Îmi vine să mă ridic și să o prind din urmă, pe culoar, pentru a-i înmâna căsătoria noastră ca la o cursă de ștafetă.

Ecranul telefonului s-a stins.

O voi putea suna pe Alix de la aeroport?

Între înregistrare și îmbarcare voi avea suficient timp, doar avionul decolează la ora 15.00. În zona internațională îmi va fi ușor să mă izolez cât timp soția și fiica mea își vor băga nasul prin duty-free-uri.

Sprijinit de peretele de sticlă, voi vorbi cu Alix uitându-mă la valsul avioanelor pe pistă. Îi voi spune: „Sunt la aeroport.“ Iar ea va auzi pe fundal anunțurile zborurilor având ca destinație țări îndepărtate.

Recunosc pasul greoi al tatei coborând scările. Valizele huruie pe gresia de la parter.

Firul de lumină de sub ușă e iarăși clar și continuu, iar picioarele soției mele au dispărut.

O aud jos chemând-o în ajutor pe fiica noastră. Cu siguranță a sosit taxiul.

„Tatiii!“

Probabil soția mea a rugat-o să vină după mine, dar ea preferă să țipe de să se-audă-n toată casa. Lasă o clipă să plutească silaba „ti“ din „tati“, de parc-ar face vocalize.

Mă așteaptă cu paltonul în brațe, în capătul de jos al scării. Fata mea nu a fost niciodată la New York.

De-acum e prea târziu pentru a o mai suna pe Alix.

Mă ridic.

Cele patru picioare ale scaunului râcâie pardoseala de piatră și scârțâie.

Era început de ianuarie și timpul era frumos. Aerul uscat și rece anunța sosirea unui nou an ca pe o veste bună.

Lumina din acea zi și-a ținut toate promisiunile.

Aveam întâlnire spre prânz, pe terasa unei cafenele din arondismentul 9.

Mi-e dor de-acele întâlniri.

Intuiția mea se dovedea corectă, tot ceea ce descopeream la Alix era chiar mai bun decât îmi închipuisem și-mi provoca dorința de a o cunoaște și mai bine.

Alix trezea în mine un amestec de îndrăzneală și de timiditate.

Îmi doream să fac dragoste cu ea, iar această dorință încă nu coabita cu sentimentul de vinovăție.

Ghiceam tulburarea lui Alix și deopotrivă mă îndoiam de ea, iar incertitudinea îmi făcea viața trepidantă.

Ce limpede era cerul…

Alesesem un loc de la marginea terasei, departe de calorifere, fiindcă în prezența lui Alix mi se făcea cald ca iarna într-o sală de așteptare.

Văzând-o sosind în scurta ei groasă și un pic cam mare, cu gulerul ridicat și geanta în bandulieră, mi-am scos fularul – un fular din lână albastră – și l-am așezat pe scaunul din fața mea. Ca salut, m-am ridicat și-am sărutat-o pe obraz.

Alix s-a așezat în stânga mea.

Ne-am luat rapid obiceiul de a sta unul lângă altul.

Umerii ni se atingeau în ritmul conversației și a trebuit să fac un efort considerabil pentru a nu-i pune mâna pe genunchiul pe care-l descopereau marginea de jos a fustei și cea de sus a cizmei, sub țesătura dresurilor negre.

În general, îmi vine greu să urmăresc firul conversației purtate cu cineva, pe terasa unui local, fiindcă mă las furat de cei care trec prin fața noastră.

Alături de Alix, chelnerul devenea un intrus.

Subiectele se înlănțuiau de parcă ne-ar fi fost scrise dinainte și discuția, și tăcerile. Și, firesc, timpul trecea repede.

După un ceas, din cauza ceaiului și a excitației, am fost nevoit să merg la toaletă.

Mi se părea că nu mai termin odată de făcut pipi, atât eram de grăbit să vin înapoi, lângă Alix, mai ales că nu știam la ce oră trebuia să plece.

Alix stătea tot acolo, nu avea de gând să dispară.

Încă nu mă așezasem când m-a întrebat dacă nu mai doream să bem ceva și, cum nu voiam ca întâlnirea să se termine, am mai comandat un ceai.

Mi-am reluat locul lângă ea, după ce am transmis comanda la bar, și am observat că avea ceva pe sprânceana stângă. La început m-am gândit la un fir de păr de pisică, numai că era albastru.

Și-atunci am văzut, pe scaunul din fața ei, pe spătar, fularul meu din lână albastră.

Firul rămas agățat pe sprânceana ei era cea mai frumoasă declarație.

M-am aplecat spre ea puțin mai mult decât ar fi fost nevoie și poate a crezut c-o s-o sărut pentru întâia oară. Am întins mâna spre chipul ei, ca și când aș fi dat s-o mângâi și, cu delicatețe, i-am scos firul din sprânceană.

Văzând despre ce era vorba, Alix a zâmbit.

Eram îndeajuns de aproape pentru a-i simți respirația caldă pe fața mea și, îmi închipui, și ea pe a mea.

Țineam firul albastru între noi cu vârful arătătorului și al degetului mare, ca pe o geană atunci când vrei s-o sufli, după ce ți-ai pus o dorință.

Mulțumesc celor două surori mai mari ale mele, Tania și Audrey, pentru neîncetata lor susținere.

Îi mulțumesc lui Ka, tovarășa mea de scris.

Îi mulțumesc lui Inès de La Bévière pentru încredere.

Îi mulțumesc lui François Kenesi pentru prețioasele lui sfaturi.

Îi mulțumesc lui Lucie Truffaut.

Îi mulțumesc lui Éric Pellerin pentru că m-a primit la Vauville, unde să pot scrie.

Îi mulțumesc în mod cu totul deosebit lui Julien Rappeneau.